

«ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ»

ΚΡΑΤΟΣ Ή ΕΤΑΙΡΕΙΑ ;

Ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον το κεφάλαιο «Γερμανία». Τόσο που όλοι μας, μα όλοι μας, κοιμόμαστε και ξυπνάμε με αυτόν τον «εφιάλτη». Αυτόν τον φαινομενικά πολύ δυνατό παράγοντα της Ευρώπης, την «ατμομηχανή» της Ε.Ε., όπως συνηθίζουμε να λέμε, που αποφασίζει και διατάσσει και όλοι τρέχουν σαν μαϊμούδες πίσω της, τρέμοντας τα ακόμη χειρότερα που θα της έλθει να ξεφουρνίσει.

Εφιάλτης και κακό μας όνειρο στον ύπνο και στο ξύπνιο η Άγγελα και ο καλός της, ο κ. Σόιμπλε. Αυτός, μωρέ, που μας εκβιάζει και απειλεί με την παραχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας. Δύο χρόνια τώρα δουλεύει ασταμάτητα η κίτρινη προπαγάνδα στη Γερμανία και όλοι μαζί, ως μία απίθανα παράφωνα χωρωδία, μας βρίζουν και μας τρομοκρατούν με το χειρότερο τρόπο.

Αλλά και η μαφία των Βρυξελλών, με τους τοκογλύφους, τις λέσχες και τα μεγάλα συγκροτήματα, μήπως είναι αυτοί το 4^ο Ράιχ και όχι η Γερμανία, όπως τόσο έντονα τον τελευταίο καιρό βρίσκεται στο στόμα των περισσοτέρων; Όλοι αυτοί, σε διατεταγμένη αποστολή διάλυσης της ευρωζώνης και αυτής ακόμη της Ευρώπης, όπως έχει μέχρι τώρα διαμορφωθεί, αρχής γενομένης από την τρομερή επίθεση στην Ελλάδα, το προαιώνιο αγκάθι στο μάτι όλων αυτών των τοκογλύφων και λοιπών εγκληματικών στοιχείων και ψυχοπαθών. Και γιατί η Γερμανία να μην είναι αυτή το 4^ο Ράιχ; Μήπως θα μπορούσε να είναι θύτης αλλά και θύμα η σημερινή Γερμανία και γιατί;

Μελετήσαμε το πρόβλημα της Γερμανίας, από μία «αθέατη» για τους πολλούς πλευρά και μαζέψαμε αδιάσειστα στοιχεία για την πραγματική κατάσταση που επικρατεί εκεί. Στοιχεία τα οποία οι συμπατριώτες αυτής της κυρίας με αφάνταστα πολύ υλικό, ιστορικά έγγραφα, συνθήκες, συμφωνίες, νόμους, δικαστικές αποφάσεις, διεθνές δίκαιο κλπ., τεκμηριώνουν με τον καλύτερο τρόπο τα αποτελέσματα της έρευνάς τους. Ίσως όταν αυτά μαθευτούν και σε εμάς εδώ, αρχίσουν πλέον και οι ίδιοι οι επικεφαλής της χώρας αυτής ωμοί εκβιαστές, μαζί με τους παρατρεχάμενους δικούς τους και τους εντός των συνόρων μας, αλλά και όλος ο τοκογλυφικός συρφετός των Βρυξελλών και όχι μόνο, να τρέχουν και να μη φθάνουν, να μην μπορούν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, αφού η γνώση αυτών των στοιχείων θέλουμε να πιστεύουμε ότι θα συμβάλλει όχι μόνο στην καλύτερη συνειδητοποίηση της κατάστασης που βιώνουμε εμείς οι Έλληνες και οι υπόλοιποι Ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά κυρίως θα μας βοηθήσει στην καλύτερη κινητοποίησή μας, για να χτυπήσουμε το κακό στην πραγματική του ρίζα. Και μετά να κάνουμε αυτής της κυρίας Μέρκελ, του περιβόητου υπουργού της, του κυρίου Σόιμπλε, αλλά και του διορισμένου «εκτελεστή» μας, του κυρίου Ράιχενμπαχ, κάποιες σχετικές ερωτήσεις, να δούμε τι θα μας απαντήσουν...

Αλλά και στη μαφία των Βρυξελλών να απευθυνθούμε, να δούμε από πού παίρνουν όλη αυτή την αυθάδεια και το θράσος γι' αυτή την απίστευτα εγκληματική τους συμπεριφορά προς τους λαούς της Ευρώπης και προς την Ελλάδα, κρύβοντας και κουκουλώνοντας επιβαρυντικά στοιχεία και γεγονότα, τα οποία έχουν εξαιρετική σημασία στις σχέσεις μεταξύ των λαών της Ευρώπης, στις συνθήκες και συμβάσεις που παράνομα υπογράφονται και χωρίς ενημέρωση και επικύρωση από τους ίδιους τους λαούς. Κανονικά θα πρέπει όλοι να λογοδοτήσουν και να

υποστούν τα νόμιμα από όλους όσους προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας φέρουν σε σκλαβιά και εξαθλίωση. Αλλά και πολλοί δικοί μας θα πρέπει τότε να καθίσουν στο σκαμνί για την ασυγχώρητη άγνοια ή συνειδητή συμμετοχή σε αυτό το κουκούλωμα, το οποίο σε τελική ανάλυση έχει καταστροφική επίδραση και στη δική μας πατρίδα, είτε είναι πολιτικοί εντός και στις Βρυξέλλες είτε και άλλοι...

Τι μπορεί, όμως, να υπάρχει πίσω από την ψευδοσιδερένια κουρτίνα αυτής της Γερμανίας που με τόση «επιμέλεια» φροντίζουν όλες οι πλευρές να αποκρύπτουν;;; Που κάνει, όμως, τώρα κινήματα πολιτών, καθηγητές, βουλευτές και άλλους να ερευνούν κάποιους σοβαρούς και πολύ βασικούς φακέλους, οι οποίοι αφορούν τη χώρα τους και το περιεχόμενο των οποίων αλλάζει τελείως το σκηνικό της νομικής της υπόστασης, ως κυρίαρχου, ελεύθερου και ανεξάρτητου κράτους.

Ας ξεκινήσουμε κάνοντας μια σύντομη ιστορική ανασκόπηση, γυρίζοντας πίσω στην εποχή που έληξε ο 2^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος, ο πιο φρικτός από όλους τους μέχρι τότε πολέμους.

Αμέτρητα τα εκατομμύρια των νεκρών, των τραυματιών, των ξεριζωμένων, της φωτιάς και του σιδήρου, της ισοπέδωσης παντού. Αμέτρητος ο πόνος και ο όλεθρος, η οικονομική καταστροφή για τους λαούς που είχαν εμπλακεί σε αυτόν, αλλά και της ίδιας της Γερμανίας. Άγνωστες στους πολλούς σημαντικές σελίδες της ιστορίας της χώρας αυτής, ειδικότερα μετά το 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Κυρίως, όμως, μετά το 1990. Σελίδες που στοιχειοθετούν και ολοκληρώνουν το ίσως πιο μεγάλο ψέμα των τελευταίων 100 χρόνων, όπως πλέον ανοιχτά γίνεται παραδεκτό από τους ίδιους τους γερμανούς καθηγητές και δυνατές πρωτοβουλίες πολιτών που αγωνίζονται και ενημερώνουν γι' αυτό που παίζεται, όχι μόνο

εναντίον της χώρας τους και των ανθρώπων της αλλά και εναντίον μας και εναντίον πολλών άλλων λαών.

Μας ενημερώνουν, λοιπόν και είναι πλέον κοινό μυστικό, ότι η Γερμανία, 67 χρόνια μετά την ήττα της στον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, εξακολουθεί να βρίσκεται υπό ξένη κατοχή, με παρουσία κατοχικών στρατιωτικών δυνάμεων στο έδαφός της, με έλλειψη Συνθήκης Ειρήνης με όλες τις χώρες που τότε βρέθηκε σε εμπόλεμη κατάσταση, με μια προσωρινή κατάπαυση πυρός απέναντί τους, με απουσία Συντάγματος που θα είχε ψηφιστεί και επικυρωθεί από έναν ελεύθερο γερμανικό λαό χωρίς καμιά κρατική ή άλλη νομική υπόσταση εντός των εδαφικών της ορίων...

Όμως, για λίγο είναι απαραίτητο να πάμε πίσω στο έτος 1919, για να καταλάβουμε καλύτερα τι συνέβη και μετά τη λήξη του 2^{ου} Π.Π. αλλά και μετά το 1990 που είναι το θέμα μας και που μας ενδιαφέρει άμεσα.

Από την πρώην Αυτοκρατορία της Γερμανίας, η οποία βγήκε ηττημένη από τον τότε 1^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, δημιουργήθηκε φιλελεύθερη Συνταγματική Κοινοβουλευτική Δημοκρατία στις 11 Αυγούστου 1919, γνωστή ως Δημοκρατία της Βαϊμάρης, μετά από ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές και Σύνταγμα, γνωστό ως το Σύνταγμα του Γερμανικού Ράιχ, ως Σύνταγμα της Βαϊμάρης.

Το 1933, όταν ο Χίτλερ κέρδισε νόμιμα τις εκλογές και ανέβηκε στην εξουσία, δεν φάνηκε καθόλου διατεθειμένος να τηρήσει αυτό το Σύνταγμα της Βαϊμάρης όπως το παρέλαβε και έτσι άρχισε να εκδίδει νόμους τελείως αντίθετους και παράνομους προς αυτό. Με αυτόν τον τρόπο, στη Ναζιστική Γερμανία είχε δημιουργηθεί το τελείως παράδοξο να υπάρχει δημοκρατικά εκλεγμένος καγκελάριος, ο οποίος, όμως, με το να εκδίδει

παράνομους νόμους είχε καταργήσει και στην ουσία και στην πράξη αυτό το σύνταγμα της Βαϊμάρης, στο οποίο λίγο πριν είχε ορκιστεί ως καγκελάριος να σέβεται και να προστατεύει. Ιδιαίτερα με το νόμο τον οποίο ο Χίτλερ συνέταξε στις 24 Μαρτίου 1933, που του επέτρεπε πλέον να επιβάλλει κατάσταση εκτάκτου ανάγκης κάτω από το μανδύα του αγώνα που έπρεπε να κηρύξει ενάντια στις επείγουσες ανάγκες του λαού και του κράτους (das Ermächtigungsgesetz - Gesetz zur Behebung der Not von Volk und Reich). Νόμος ο οποίος στην πραγματικότητα του άνοιγε πλέον το δρόμο της επιβολής δικτατορίας - του γνωστού 3^{ου} Ράιχ - με την απίστευτη τραγωδία που σκόρπισε και στη χώρα του και σε δεκάδες άλλες χώρες και εκατομμύρια αθώα θύματα. Να σημειώσουμε δε ότι τους αντιδρούντες και αντίθετους προς αυτό το νόμο, που ο Χίτλερ φοβόταν ότι θα τον καταψήφιζαν, ή τους σκότωνε ή τους έριχνε στη φυλακή.

Φτάνουμε τώρα στο τέλος του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου, στο 1945, με τη Γερμανία να εξέρχεται και αυτή τη φορά ηττημένη, ντροπιασμένη και κατεστραμμένη. Ο Χίτλερ, ο «νόμιμος» καγκελάριος, ή έχει αυτοκτονήσει ή έχει ήδη εγκαταλείψει τη χώρα. Ο διορισμένος από τον ίδιο ως διάδοχός του και αρχηγός του κράτους ναύαρχος Donitz, αλλά και διορισμένος και ως αρχηγός της Wehrmacht, δεν μπορούσε να είναι αυτός ο οποίος θα υπέγραφε την παράδοση της ηττημένης χώρας στους τέσσερις νικητές - συμμάχους: Η.Π.Α., Μ. Βρετανία, Γαλλία και Σοβιετική Ένωση, κατά το ισχύον Διεθνές Δίκαιο. Πρέπει να ξέρουμε ότι μετά την κατάρρευση του ναζιστικού καθεστώτος αυτόματα είχε επανέλθει σε ισχύ η κρατική υπόσταση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης στα προ του πολέμου εδαφικά της όρια, όπως και το νόμιμο αυτής Σύνταγμα. Η παράδοση της ηττημένης χώρας, η οποία έπρεπε κανονικά σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο να γίνει από νόμιμα εκλεγμένο αρχηγό τους κράτους και ο οποίος, όπως ήδη αναφέραμε, δεν υπήρχε πλέον, πραγματοποιήθηκε αναγκαστικά από τους

αρχηγούς των τριών Σωμάτων: Στρατού, Αεροπορίας και Ναυτικού (Friedburg, Keitel και Strumpf), οι οποίοι είναι αυτοί που υπέγραψαν την άνευ όρων παράδοση του στρατού και όχι του νόμιμα υπάρχοντος κράτους, το οποίο όπως είπαμε είχε επανέλθει σε ισχύ. Στις 8 Μαΐου 1945 διαλύθηκαν και παραδόθηκαν οι στρατιωτικές δυνάμεις. Δεν μπορούσε κατά το Διεθνές Δίκαιο να διαλυθεί ή να παραδοθεί το κράτος της Γερμανίας, του Deutsches Reich δηλαδή. Και είναι αυτό το νόμιμο κράτος, με ολόκληρη την εδαφική του επικράτεια και μάλιστα αυτή του 1933/37, πάνω στο οποίο έγινε η “μοιρασιά” και το οποίο τέθηκε υπό την κατοχή των συμμαχικών - νικητριών στρατιωτικών Δυνάμεων, με κύρια νικήτρια τις Η.Π.Α. (SHAEF - Gesetz Nr.52, Art.1), (Deutschlandvertrag, BGBL, 1955 II S.301), γεγονός που έχει και επισήμως αναγνωρισθεί από ένα μεγάλο αριθμό κρατών, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Ότι δηλαδή οι Η.Π.Α. είναι η κύρια νικήτρια και κατοχική Δύναμη της Γερμανίας μετά την ήττα της στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Έτσι, την 1^η Σεπτεμβρίου 1948, οι τέσσερις νικήτριες Δυνάμεις προέβησαν στη δημιουργία ex nihilo - από το τίποτα - «παράνομων προσωρινών διοικητικών οντοτήτων» ως εξής:

1. από τις τρεις Δυτικές συμμαχικές δυνάμεις, αυτή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, BRD Bundesrepublik Deutschland (ή Δυτική Γερμανία), με πρωτεύουσα τη Βόννη,
2. από τη Σοβιετική Ένωση, στη ζώνη η οποία είχε περιέλθει στη δικαιοδοσία της, αυτή της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, DDR Deutsche Demokratische Republik (ή Ανατολική Γερμανία), με πρωτεύουσα το Ανατολικό Βερολίνο,
3. το υπόλοιπο της πόλης του Βερολίνου, υπό κατοχή και αυτό, ορίστηκε ως έδρα των συμμαχικών στρατιωτικών δυνάμεων με ειδικό νομικό καθεστώς,

4. η περιοχή της Ανατολικής Πρωσίας, η οποία τέθηκε υπό τη διαχείριση της Πολωνίας και
5. η περιοχή του Καλίνιγκραντ, η οποία ανατέθηκε στη Σοβιετική Ένωση.

Αυτές, βέβαια, οι πέντε οντότητες προϋπόθεταν από την αρχή ότι θα είχαν προσωρινή διάρκεια και θα καταλύονταν αυτόματα τη στιγμή της υπογραφής της οριστικής συνθήκης ειρήνης, η οποία θα έπρεπε και να οριστικοποιήσει το τέλος του 2^{ου} Π.Π. και των πολεμικών εχθροπραξιών. Να άρει, δηλαδή, την προσωρινή κατάπαυση πυρός και να αποκαταστήσει τη νομική υπόσταση, κυριαρχία και κυριότητα της χώρας. Ακόμα, να δοθεί το δικαίωμα στο γερμανικό λαό να ψηφίσει ελεύθερα το καινούριο του σύνταγμα και να εκλέξει ελεύθερα την καινούρια του νόμιμη κυβέρνηση, σύμφωνα πλέον με το νέο - κοινό για όλη την επικράτεια - Σύνταγμα. Όμως και αυτή καθεαυτή η κατάργηση, ο διαμελισμός και η κατοχή του κράτους της Γερμανίας, με τον τρόπο που έγινε και τη δημιουργία αυτών των προσωρινών διοικητικών οντοτήτων, αποτελεί μια πολύ περίεργη κατάσταση χωρίς ιστορικό και νομικό προηγούμενο στο Διεθνές Δίκαιο, όπως ισχυρίζονται οι Γερμανοί ενεργοί πολίτες.

Στη συνέχεια και οι δύο Γερμανίες, η κάθε μια για λογαριασμό της, διεκδικούσαν το δικαίωμα του να είναι αυτή, η κάθε μία, η «πραγματική Γερμανία», αν και καμιά δεν μπορούσε να είναι αυτή η νόμιμη «συνέχεια» του Deutsches Reich. Ούτε και ο εκάστοτε πρόεδρος ή καγκελάριος ή γραμματέας του κόμματος μπορούσαν να είναι οι «νόμιμοι» εκπρόσωποι του Deutsches Reich και να αποφασίζουν αυτοί για τη Γερμανία ως σύνολο, διότι αντιπροσώπευαν ο καθένας τους ένα από τα δύο μόνο διαφορετικά κομμάτια και όχι τα υπόλοιπα της πολλαπλά διαμελισμένης επικράτειας. Επιπλέον, σε καμία χρονική περίοδο αυτές οι δύο προσωρινές

οντότητες δεν υπήρξαν ανεξάρτητα και κυρίαρχα κατά το Διεθνές Δίκαιο κράτη, αφού είχαν τεθεί υπό ξένη κατοχή και διοίκηση μετά το 1945.

Στη Δυτική Γερμανία, προϊόν και δημιούργημα των Η.Π.Α., της Μ. Βρετανίας και της Γαλλίας, παραχωρήθηκε στις 23.5.1949 το «δικαίωμα» σε επιλεγμένη ομάδα πολιτικών και νομικών προσώπων να δημιουργήσουν ένα προσωρινό Βασικό Νόμο (das Grundgesetz) με βάση το άρθρο 43 της Συνθήκης της Χάγης του 1907, ώστε να μπορεί να λειτουργήσει η γραφειοκρατία και η ασφάλεια του Γερμανού πολίτη στη στρατιωτικά κατεχόμενη επικράτεια και βέβαια ως «καπέλο» πάνω στο εκ νέου αποκατασταθέν Σύνταγμα της Βαϊμάρης, όπως πιο πάνω αναφέραμε. Ο Βασικός αυτός Νόμος έπρεπε να έχει προσωρινή διάρκεια και ισχύ μέχρι την ένωση των προσωρινών διοικητικών οντοτήτων, την υπογραφή της οριστικής Συνθήκης Ειρήνης αλλά και την σύνταξη Συντάγματος, το οποίο θα είχε ως βάση του την ελεύθερη βούληση του γερμανικού λαού. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι οι σύμμαχοι, για λόγους καθαρά δικούς τους, αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν αλλά και να δεχτούν ότι η 8^η Μαΐου 1945 δεν σήμαινε με κανένα τρόπο ότι μπορούσαν οι ίδιοι να καταργήσουν το νόμιμο έθνος και το προϋπάρχον νόμιμο κράτος της Βαϊμάρης, αφού δεν προβλέπεται μια τέτοια κατάργηση μετά από στρατιωτική ήττα από το Διεθνές Δίκαιο, είτε παραδίδεται από μη εκλεγμένο αρχηγό κράτους ή και από αρχηγούς στρατιωτικών δυνάμεων. Έτσι, στη συγκεκριμένη περίπτωση θα πρέπει να τονιστεί ότι η στρατιωτική ηγεσία παρέδωσε στους νικητές χωρίς όρους τις στρατιωτικές δυνάμεις μόνο και όχι το κράτος Deutsches Reich το οποίο, αν και εκείνη τη στιγμή είχε αναβιώσει, δεν διέθετε όμως νόμιμη κυβέρνηση για να το εκπροσωπήσει. Άρα και αυτό, καθώς και το Σύνταγμα της Βαϊμάρης, θα παρέμεναν σε «προσωρινή αδράνεια», μέχρι δηλαδή τη σύναψη συνθήκης ειρήνης, την αυτόματη κατάργηση των «προσωρινών» διοικητικών οντοτήτων με την επανένωση

όλων των ανηγόντων στην εδαφική επικράτεια κατά το 1933/37 τμημάτων και τέλος τη σύνταξη του καινούριου Συντάγματος.

Και αφού την 8^η Μαΐου 1945, με την κατάλυση του ναζιστικού καθεστώτος, ανασυστάθηκε de jure το προσωρινά διακοπέν Deutsches Reich και μάλιστα στα εδαφικά όρια του 1933/37 (βλ. SHAEF -Νόμος Αρ.52, Άρθρο VII Αρ.9, παρ.ε, σε συνδυασμό με το 1^ο Πρωτόκολλο του Λονδίνου της 12.9.1944), είναι πάνω σε αυτά βέβαια τα εδαφικά όρια που έγινε πλέον και η «μοιρασιά» των συμμάχων. Και εδώ θα έπρεπε να ερευνηθεί από το Διεθνές Δίκαιο το πώς είναι δυνατό οι κατακτητές να διαμελίζουν ένα κυρίαρχο κράτος, έστω και νικημένο από πόλεμο και αυθαίρετα -ως τιμωρία (;)- δικά τους συμφέροντα (;) να δημιουργούν και να επιβάλλουν «νέες» προσωρινές διαχειριστικές οντότητες, εκεί όπου ήδη προϋπάρχει νόμιμο κυρίαρχο κράτος - έθνος, με νόμιμα ψηφισμένο Σύνταγμα, αυτό του 1919.

Επιπλέον, αν και ο Καταστατικός Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών προβλέπει σύνταξη οριστικής Συνθήκης Ειρήνης μεταξύ όλων των εμπλεκόμενων μερών σε πολεμικές συρράξεις μέσα σε διάστημα το πολύ 60 χρόνων, αυτό, όπως θα εξηγήσουμε πιο κάτω, δεν έχει ακόμα συμβεί. Ούτε και σύμφωνα με αποφάσεις της Χάγης επιτρέπεται η στρατιωτική κατοχή μιας χώρας πάνω από 60 χρόνια. Όμως στη σημερινή Γερμανία δεν έχει δοθεί ακόμα το δικαίωμα σύνταξης καινούριου Συντάγματος, νόμιμα ψηφισμένου από τον γερμανικό λαό. Έτσι, τυπικά αλλά και ουσιαστικά, βρίσκεται σε ισχύ - έστω και σε αδράνεια - το τελευταίο νόμιμο Σύνταγμα της Βαϊμάρης του 1919, όπως και τα παλιά γεωγραφικά όρια της χώρας του 1937 και κατά άλλους ίσως και αυτά του 1933.

Επιπλέον, για όσο διάστημα δεν έχει ακόμη υπογραφεί οριστική Συνθήκης Ειρήνης με τις τέσσερις νικητήριες συμμαχικές δυνάμεις αλλά και με όλους τους τότε πολεμικούς της αντιπάλους, η Γερμανία εξακολουθεί να βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση σύμφωνα με τα άρθρα 53, παρ.2 και άρθρο 107 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, αλλά και σε προσωρινή κατάπαυση πυρός με 51 χώρες, συμπεριλαμβανομένης φυσικά και της Ελλάδας.

Έτσι ερχόμαστε στο έτος 1990, οπότε ανοίγουν τα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών, δηλαδή των δύο «προσωρινών» διοικητικών οντοτήτων, οι οποίες αυτόματα εκείνη τη στιγμή καταργούνται με την μέχρι τότε μορφή τους. Το ίδιο και ο Βασικός Νόμος (ο Grundgesetz), ο οποίος από εκείνη τη στιγμή παύει να έχει νομική ισχύ, κλείνοντας έτσι τον κύκλο της εφαρμογής του στην μέχρι τότε στρατιωτικά κατεχόμενη Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας από την ημέρα της σύνταξής του, την 23.5.1949, μέχρι τις 17.7.1990.

Συγκεκριμένα, το άρθρο 146 του Βασικού Νόμου αποτέλεσε άρθρο - κλειδί στα ανθρώπινα δικαιώματα του γερμανικού λαού, αφού τονίζει την εδαφική επικράτεια για την οποία προορίζεται αλλά και ιδιαίτερα τον εντελώς προσωρινό χαρακτήρα του νόμου αυτού, ο οποίος χάνει την ισχύ του την ημέρα που θα συνταχτεί και θα μπει σε ισχύ Σύνταγμα, το οποίο θα επικυρωθεί από την ελεύθερη βούληση του Γερμανικού λαού. Φέρει δε την υπογραφή του Dr. Konrad Adenauer, προέδρου της τότε Βουλής. Όμως, όπως θα δούμε, παραβιάστηκε το νόημά του, αφού μετά το 1990 αφενός επέκτειναν την ισχύ του και στη Ανατολική Γερμανία, αλλά και δεν στάθηκε δυνατή η σύνταξη καινούριου Συντάγματος. Και πώς άλλωστε θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο, αφού δεν έχει ολοκληρωθεί η Ένωση στα όρια της επικράτειας του 1937, ώστε η σύνταξή του να μπορεί

να γίνει στο όνομα ολόκληρου του λαού και για ολόκληρο το γερμανικό λαό. Να αναφέρουμε εδώ και τον βραβευμένο με Νόμπελ Γερμανό συγγραφέα Günter Grass, ο οποίος στο βιβλίο του «Ερωτήσεις για τη Γερμανική Ενοποίηση» μας λέει ότι, όπως και πριν την Ένωση, πρέπει να φωνάξουμε ότι δεν τηρήθηκε το άρθρο - κλειδί αρ. 146 του παλιού Βασιικού Νόμου, που διέτασσε ότι στην περίπτωση της γερμανικής ενοποίησης έπρεπε να υποβληθεί στο γερμανικό λαό ένα καινούριο Σύνταγμα. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι και όλοι οι πολίτες συμμετέχουν στο πολύ μεγάλο και δύσκολα επανορθούμενο κακό που προκαλείται, αν συνεχίσουν να ζουν με αυτή την κατάφωρη παραβίαση του Συνταγματος.

Ως επακόλουθο αυτής της κατάργησης, λοιπόν, θα έπρεπε κανονικά και ουσιαστικά να επανέλθει σε ισχύ το μέχρι τότε ευρισκόμενο σε αδράνεια Σύνταγμα της Βαϊμάρης του 1919 και βέβαια να επέλθει ολοκληρωμένη επανένωση της συνολικής νόμιμης εδαφικής επικράτειας του 1933/37.

Η Συμφωνία όμως της Ένωσης των δύο «πρώην» διοικητικών οντοτήτων, η οποία υπεγράφη στις 31.8.1990 (BGBl. Μέρος 1^ο, σελ.890), είναι συνταγματικά άκυρη. Δεν ήταν νομικά δυνατό να προσχωρήσουν σε συνένωση τα κρατίδια της πρώην Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όταν και αυτή είχε ήδη πάψει να υπάρχει, όπως είδαμε, από την 17.7.1990. Ούτε ήταν νόμιμο να επεκταθεί ο Βασιικός Νόμος και στην πρώην Λαϊκή Δημοκρατία, γιατί η δημιουργία - επιβολή του ήταν από την αρχή περιορισμένη αποκλειστικά και μόνο στην υπό στρατιωτική κατοχή προσωρινή διοικητική οντότητα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, όπως αυτό επιβάλλει η Συνθήκη της Χάγης του 1910 για ανάλογες περιπτώσεις. Άρα, σήμερα, η εδαφική επικράτεια της πρώην Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας δεν

μπορεί να αποτελεί τμήμα της σημερινής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας. Το ίδιο συμβαίνει και με το Βερολίνο, το οποίο και αυτό δεν ήταν δυνατό να συγχωνευθεί μαζί της, γιατί, όπως έχουμε ήδη πει, είχε ένα διαφορετικό καθεστώς, ως έδρα των συμμαχικών δυνάμεων, εκτός βέβαια από το ανατολικό του τμήμα το οποίο υπήρξε και η πρωτεύουσα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Άρα δεν δύναται νομικά και αυτό να αποτελεί μέρος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και βέβαια δεν νομιμοποιείται καν να είναι η πρωτεύουσα της «ανύπαρκτης» ενωμένης Γερμανίας, αφού ευρίσκεται εκτός και αυτής της επικράτειάς της. Ούτε είναι δυνατό να αφεθούν εκτός της «επανένωσης» τμήματα τα οποία είχαν ανατεθεί στην Πολωνική ή Ρωσική Κυβέρνηση με συμφωνία προσωρινής διαχείρισης.

Κατά τη διάρκεια των 2+4 συνομιλιών για την «Ένωση», που έλαβαν χώρα στο Παρίσι στις 17.7.1990, ο υπουργός των εξωτερικών των Η.Π.Α., ο James Baker, ενημέρωσε τον υπουργό εξωτερικών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας Hans Dietrich Genscher, παρουσία και των υπολοίπων υπουργών των εξωτερικών Markus Meckel και Krzysztof Skubiszewski, ότι το άρθρο 23 του Βασικού Νόμου παύει από την επόμενη μέρα να ισχύει. Δηλαδή καταργήθηκε το άρθρο που ορίζει τον περιορισμό της ισχύος του Βασικού Νόμου στα εδάφη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Παρόλα αυτά, όμως, τον περιέλαβαν στη Συμφωνία της «Ένωσης» (γιατί έτσι την παρουσίασαν) με αλλαγές σε έξι σημεία και με μία καινούρια εισαγωγή στην οποία αναφερόταν η επέκταση της ισχύος του Βασικού Νόμου στα εδάφη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του κρατιδίου του Βερολίνου. Μια τέτοια εισαγωγή, όμως, δεν μπορεί ποτέ να είναι νόμος, ούτε και να έχει την ισχύ νόμου και τέλος ούτε να αντικαθιστά άρθρα του Βασικού Νόμου.

Την ίδια μέρα ο Genscher και ο Meckel ενέδωσαν στις πολωνικές απαιτήσεις να μην περιληφθεί στο μελλοντικό Σύνταγμα αναφορά στη γερμανική ενοποίηση, με στόχο να εξαλειφθούν όλες οι πιθανές διεκδικήσεις εδαφών που εξακολουθούν να ευρίσκονται στην νόμιμη ακόμη επικράτεια του Deutsches Reich και βρίσκονται, όπως είπαμε, εντός των σημερινών συνόρων της Πολωνίας και Ρωσίας (Πρωσία και Καλίνιγκραντ). Η Συμφωνία αυτή επικυρώθηκε μόνο από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όχι όμως και από τους νικητές, γιατί ο Βασικός Νόμος είχε αρχικά συνταχτεί και επιβληθεί μόνο στο δυτικό τμήμα της Γερμανίας. Επιπλέον, δεν θα μπορούσε πια να είναι σε ισχύ, αφού σύμφωνα με το άρθρο 146 παύει να ισχύει από τη στιγμή της επανένωσης του κράτους της Γερμανίας.

Να σημειώσουμε εδώ ότι το 1990 ο Hans Dietrich Genscher, εν γνώσει του και χωρίς να νομιμοποιείται, δέχτηκε ως συνοριακό όριο με την Πολωνία τη γραμμή των ποταμών Oder - Neisse, παραιτούμενος έτσι του δικαιώματος να συμπεριληφθούν στη διαδικασία της «Ένωσης» και οι ανατολικές περιοχές οι οποίες ανήκουν μέσα στα επισήμως αναγνωρισμένα εδαφικά όρια του Deutsches Reich. Και το ερώτημα το οποίο θέτουν οι γερμανοί μελετητές και ενεργοί πολίτες είναι κατά πόσο ο Genscher, αλλά και ο τότε καγκελάριος Helmut Kohl, μπορούσαν να υπογράψουν τέτοιες συμφωνίες στο όνομα του γερμανικού λαού, αφού εκείνη την εποχή, με την κατάργηση της προσωρινότητας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, είχε αυτόματα παύσει και η νομιμοποίηση του δικού τους ρόλου ως πρωθυπουργού και ως υπουργού εξωτερικών της κυβέρνησης της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η οποία ως προσωρινή διοικητική οντότητα είχε παύσει να υπάρχει ήδη από τη 17.7.1990.

Σε σχέση με τα παραπάνω, ο ίδιος ο Hans - Dietrich Genscher στο βιβλίο του «Αναμνήσεις» (Erinnerungen Siedler, Berlin 1995, S. 846) θυμάται τις μέρες του 1989 /1990 και τις συζητήσεις που είχαν με τους τέσσερις Συμμάχους σχετικά με την καινούρια κατάσταση που είχε πλέον δημιουργηθεί στη Γερμανία. Αν και το κλίμα δεν ήταν και τόσο ευχάριστο, ωστόσο κατάφερε να διαλύσει τις ανησυχίες τους και να πάρει τη συγκατάθεσή τους. Αυτό προϋπόθετε, βέβαια, ότι τους έπεισε ότι η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας συμφωνεί μαζί τους και μοιράζεται αυτές τους τις ανησυχίες, όμως θα έπρεπε να είναι βέβαιοι ότι καμιά Συνθήκη Ειρήνης ή κάτι άλλο ανάλογο δεν ήταν μέσα στις δικές τους προβλέψεις. Στα Πρακτικά, ο προεδρεύων της συνεδρίας Γάλλος Υπουργός των Εξωτερικών διαπίστωσε συναίνεση και έτσι, λοιπόν, έγινε τρόπον τινά παραίτηση μελλοντικού δικαιώματος διεκδίκησης συνθήκης ειρήνης, με βάση αυτά που έχουν συμφωνηθεί στη Συνθήκη του Potsdam αλλά και σε αυτές των Παρισίων, τις οποίες είχε συνάψει η «παλαιά» Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με τους τρεις Δυτικούς Συμμάχους. Τοιουτοτρόπως το θέμα της Συνθήκης Ειρήνης είχε πλέον διαγραφεί οριστικά. Αυτό βέβαια, συνεχίζει ο Genscher, σήμαινε ότι τους έφυγε ένα μεγάλο βάρος από τους ώμους, μια και η ανησυχία τους για τυχόν διεκδικήσεις μελλοντικών αποζημιώσεων θα μπορούσαν να είναι απρόβλεπτες, σε περίπτωση προηγούμενης υπογραφής της. Και έτσι επισφραγίστηκε αυτό που είχε καταφέρει να περάσει ο Dieter Kastrup (Γερμανός νομικός και διπλωμάτης, Γενικός Γραμματέας στο Υπουργείο των Εξωτερικών, πηγή Wikipedia), ο οποίος διηύθυνε το 1990 την αποστολή της Ο.Δ.Γ. στις συζητήσεις για την υπογραφή της Συμφωνίας 2+4.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι είχε φτάσει πλέον η ιστορική στιγμή για να υπογραφεί η με τόση αγωνία αναμενόμενη Συνθήκη Ειρήνης και να δοθεί

επιτέλους και το δικαίωμα στο γερμανικό λαό να αποφασίσει ελεύθερα για το καινούριο του Σύνταγμα. Να επανακτήσει τα κυριαρχικά και εδαφικά του δικαιώματα αλλά και την πραγματική του ελευθερία. Όμως η ευκαιρία αυτή δυστυχώς χάθηκε και η οριστική Συνθήκη Ειρήνης ούτε τότε αλλά ούτε και μέχρι τη σημερινή ημέρα δεν έχει ακόμη υπογραφεί. Είναι, όμως, η απαραίτητη προϋπόθεση της άρσης της εμπόλεμης κατάστασης στην οποία βρίσκεται ακόμη η Γερμανία με όλους τους αντιπάλους της κατά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο και της ως εκ τούτου προσωρινής κατάπαυσης πυρός με όλους αυτούς με τους οποίους είχε βρεθεί τότε σε πολεμική σύρραξη. Και όπως έχει καθοριστεί ακόμη και από το Γερμανικό «Συνταγματικό Δικαστήριο» της Καρλσρούης στις 31.7.1973 και όχι το μόνο, που με τις αποφάσεις τους επιβεβαιώνουν τη συνέχιση της ύπαρξης του Deutsches Reich (αποφάσεις 2BvL6/ff, 2Bvfl/73, 2BvR373/83).

Αλλά εδώ έχει επίσης παραβιαστεί και το άρθρο 3 της Χάρτας του Ατλαντικού του 1941 το οποίο εγγυάται τα δικαιώματα των λαών να αποφασίζουν ελεύθερα τη μορφή του πολιτεύματος κάτω από το οποίο θέλουν να ζουν, όπως και την επιστροφή του δικαιώματος της ανεξαρτησίας και αυτοδιοίκησής τους, όταν αυτά τα έχουν με βίαιο τρόπο αποστερηθεί. Και όπως ανέφερε μεταξύ άλλων και ο καθηγητής Dr. Carlo Schmidt σε μια ιστορική του ομιλία την 8.9.1948, το **«Σύνταγμα είναι η γενική απόφαση ενός ελεύθερου λαού, για το είδος και το περιεχόμενο της πολιτικής του ύπαρξης»**. Αποτελεί δε την ορθή βάση ενός κράτους που καθορίζει τα δικαιώματα του ατόμου, τα όρια της κρατικής εξουσίας και είναι η νομική μορφή της αυτοπραγμάτωσης της ελευθερίας ενός λαού που έχει σαν νόμο ζωής το πάθος για τη δημοκρατία. Την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την έβλεπε ως ένα «κομμάτι μόνο του Κράτους» και ο Βασικός Νόμος έπρεπε να αντιμετωπιστεί ως προσωρινή

πραγματικότητα και όχι ως Σύνταγμα. Όσο για τους θεωρούμενους ως πρωτεργάτες Γερμανούς ειδικούς, μας λέει ότι σε αυτούς δεν επιτράπη τίποτα παραπάνω από το να βάλουν το κόμμα και την τελεία. Όλο το κείμενο τους επεβλήθη από τους συμμάχους, αφού δεν υπήρχε κυρίαρχος λαός στη στρατιωτικά κατεχόμενη πλέον χώρα, ο οποίος με ελεύθερη βούληση θα αποφάσιζε για την τύχη του με ένα νέο Σύνταγμα. Και αυτό το Σύνταγμα θα αποτελούσε την οριστική απόφαση του Γερμανικού λαού ως προς τη μελλοντική κρατική του υπόσταση. Αυτό βέβαια προϋπόθετε και προϋποθέτει την προηγούμενη «απελευθέρωσή» του τόσο από εξωτερικούς (δηλ. τους κατακτητές) όσο και από εσωτερικούς παράγοντες. Και εδώ, ως προς τους τελευταίους, εννοείται η δικτατορία των κομμάτων που έχει επιβληθεί στη χώρα, με την επέκτασή της σε ολόκληρη την Ευρώπη, με βασικό κέντρο τις Βρυξέλλες και την τραπεζική μαφία, που παίρνει στα χέρια της τις τύχες όλης της ηπείρου.

Εκείνη, λοιπόν, τη στιγμή της κατάργησης αυτών των δύο προσωρινών οντοτήτων αλλά και της παύσης ισχύος της μέχρι τότε «νόμιμης» πολιτικής εξουσίας, επακόλουθο και της ακύρωσης του άρθρου 23 του Βασικού Νόμου που, όπως ήδη αναφέραμε, είχε περιορισμένη εφαρμογή στη Δυτική μόνο Γερμανία, **όλες οι συμφωνίες και συνθήκες οι οποίες έχουν υπογραφεί μετά την ημερομηνία αυτή είναι άκυρες**, ακόμα και αυτή η Συμφωνία της «Ένωσης» των δύο Γερμανιών, γιατί στο Διεθνές Δίκαιο και τη Συμφωνία της Βιέννης, τη σχετική με το Δίκαιο των Συμβάσεων της 23.5.1969, η οποία είχε επικυρωθεί και από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις 20.8.1987, αναφέρεται το άκυρο των Συμβάσεων, όταν αυτές συντάσσονται ενάντια στα δικαιώματα των λαών και από μη νομιμοποιημένους γι' αυτό από το λαό πολιτικούς να τον εκπροσωπήσουν. Έτσι, σύμφωνα με νομικούς κύκλους και κινήματα

πολιτών, εντελώς παράνομα συνεχίζει η Γερμανία να χρησιμοποιεί το πάλαι ποτέ προσωρινό όνομα του Δυτικού Τμήματος (δηλ. Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) και με το «έτσι θέλω» να το επιβάλλει χωρίς να ρωτήσει κανέναν και στην πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βερολίνο, καθώς και τον προσωρινό Grundgesetz και εν γνώσει ότι έχει πλέον προ πολλού κλείσει ο κύκλος της προσωρινότητάς τους. Και κάθε άλλη δε συνέχιση ή χρησιμοποίηση των ονομάτων τους δεν είναι νόμιμη και προϋποθέτει ότι θα έπρεπε να έχουν ακολουθηθεί τα νομικά βήματα που έχουμε προαναφέρει.

Και πώς θα μπορούσε ίσως να είναι και διαφορετική η λύση που δόθηκε τότε, όταν η «ειρηνική επανάσταση» της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας με το στόχο της ένωσής της με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είχε αντιμετωπιστεί με δυσπιστία, σκεπτικισμό, ανασφάλεια και ανησυχία από τους γείτονές της ως προς τη διαμόρφωση πλέον μιας καινούριας πολιτικής κατάστασης στο κέντρο της Ευρώπης...

Έτσι έχουμε τον Francois Mitterand να καλεί στις 14 Νοεμβρίου 1989 σε σύνοδο κορυφής τους προέδρους και πρωθυπουργούς των τότε 12 κρατών της Ε.Ε. για να συζητήσουν τις πρόσφατες εξελίξεις στην Ευρώπη, αλλά και για να διεκδικήσουν και κάποιο σχετικό έλεγχο στην όλη αυτή κατάσταση που πλέον είχε δημιουργηθεί. Λίγες μέρες αργότερα, στις 28 Νοεμβρίου 1989, ο ίδιος ο Mitterand δήλωνε σε Γάλλους δημοσιογράφους (και αφού είχε ήδη ακούσει το σχετικό με την «ένωση» σχέδιο του Helmut Kohl) ότι θεωρούσε ως απίθανο γεγονός μια γερμανική νομική και πολιτική ένωση.

Ακόμα και ο ίδιος τότε Υπουργός Εξωτερικών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας Hans Dietrich Genscher έφτασε να δηλώνει

ότι μια ενωμένη Γερμανία, ως ανεξάρτητη και μη ελεγχόμενη δύναμη, θα ήταν ανυπόφορη για την Ευρώπη. Με τον δε επί πολλά χρόνια έμπιστο του Γάλλου Προέδρου Regis Depray να απειλεί κιάλας με αναβίωση της γαλλο-ρωσικής συμμαχίας σε περίπτωση που μια ενωμένη και πάλι Γερμανία θα αποκτούσε κυρίαρχο ρόλο, τέτοιον ο οποίος θα μπορούσε για μια ακόμη φορά να διαταράξει την ειρήνη και την ασφάλεια στην Ευρώπη.

Η πρωθυπουργός της Μ. Βρετανίας Margaret Thatcher, αντίθετα, έβλεπε ως κίνδυνο την οικονομική δύναμη της Γερμανίας που θα μπορούσε να ισχυροποιηθεί περαιτέρω ως αποτέλεσμα της ένωσης και δεν επιθυμούσε την επιτάχυνση της απαραίτητης τυπικής διαδικασίας προς το σκοπό αυτό. Αλλά και ο Ιταλός Πρόεδρος Giulio Andreotti πίστευε ότι η ένωση των δύο Γερμανιών δεν ήταν επίκαιρη και θα ερχόταν σε λάθος στιγμή.

Αντίθετα, στις Η.Π.Α. το κλίμα ήταν τελείως θετικό και χαιρετίστηκε ως επιτυχία και εκπλήρωση - δικαίωση της μακράς πολιτικής των δυτικών. Ο δε πρόεδρος Bush και ο υπουργός των εξωτερικών Baker υποστήριξαν την ένωση στα πλαίσια της καλυτέρευσης των αμερικανο-σοβιετικών σχέσεων. Επιπλέον, η ένωση αυτή των δύο Γερμανιών θα έπρεπε να γίνει μέσα στα πλαίσια θεσμών όπως το NATO και η Ε.Ε. και να ληφθούν σοβαρά υπ' όψιν τα δικαιώματα και οι ευθύνες των τεσσάρων νικητριών συμμαχικών δυνάμεων, ώστε να εξαλειφθεί και ο φόβος μια πιθανής ουδέτερης Γερμανίας. Αυτό ήταν θέμα το οποίο απασχολούσε σοβαρά και τον Mitterand. Έτσι, απόλυτη προτεραιότητα θα έπρεπε οπωσδήποτε να δοθεί στην ευρωπαϊκή ενσωμάτωση της ενωμένης Γερμανίας. Ο Helmut Kohl, λοιπόν, συμφώνησε και ενέδωσε στις μεγάλες πιέσεις των Παρισίων για την Ευρωπαϊκή Ένωση και το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα, τα οποία

ετέθησαν από την αρχή ως απόλυτη προϋπόθεση για την περαιτέρω ολοκλήρωση της διαδικασίας.

Αυτά τα δύο πολύ βασικά σημεία συμφωνήθηκαν αργότερα στη Συνθήκη του Maastricht, η οποία υπογράφηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1992, με βασικούς συντελεστές τη Γερμανία και τη Γαλλία, της οποίας Γαλλίας η συγκατάθεση διευκόλυνε πλέον τα μέγιστα στην «επανένωση» της Γερμανίας.

Όμως, στη Μ. Βρετανία η Margaret Thatcher εξακολουθούσε να είναι σκεπτική με την “επανένωση” και όχι μόνο κρατούσε σοβαρές αποστάσεις, αλλά πίστευε ότι η σύνδεση της Γερμανίας στα πλαίσια της Συνθήκης του Maastricht θα μπορούσε να αποδειχθεί το εργαλείο το οποίο θα οδηγούσε την ενωμένη πλέον χώρα να επιδιώξει να κυριαρχήσει μια μέρα και πάλι στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο.

Αλλά και ο τότε υπουργός εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης Schewardnadse ήταν της γνώμης ότι δεν θα υπήρχε χώρα στην Ευρώπη η οποία δεν θα αντιλαμβανόταν την επανένωση της Γερμανίας σαν κίνδυνο στη σταθερότητα που είχε επιτευχθεί στα μεταπολεμικά χρόνια που ακολούθησαν μετά το 1945.

Όμως τα γεγονότα έτρεχαν: η κατάσταση στη Σοβιετική Ένωση ήταν εξαιρετικά κρίσιμη, καθώς 60 έως 100 εκατομμύρια πολίτες ζούσαν είτε στα όρια της φτώχειας είτε ακόμη πιο κάτω. Η ατμόσφαιρα στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας είχε επικίνδυνα χειροτερεύσει, τόσο που μέσα στα τόσα τραγικά προβλήματα της χώρας η «επανένωση» της Γερμανίας θα ήταν απλά μια είδηση στα ψιλά γράμματα των εφημερίδων, όπως άλλωστε υποστήριζε και ο ίδιος ο Gorbatschow.

Και βέβαια στη Δύση κάποιοι έτριβαν κιόλας τα χέρια τους για το φαγοπότι που έβλεπαν πλέον στον ορίζοντα από την επερχόμενη κατάρρευση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, αφού το καθεστώς αδυνατούσε πλέον να επιβληθεί στην όλο και αυξανόμενη δυσαρέσκεια των πολιτών. Αλλά και η σωτηρία του θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με μια στρατιωτική παρέμβαση εκ μέρους της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία αν αποτύγχανε, θα σήμαινε και την απώλεια της Πολωνίας, της Ουγγαρίας, της Τσεχοσλοβακίας, πράγμα που δεν ήθελε με κανένα τρόπο να διακινδυνεύσει ο Gorbatschow.

Μέσα σε αυτό το εκρηκτικό κλίμα, λοιπόν, ξεκίνησαν οι διαδικασίες της «επανένωσης» της Γερμανίας. Ο Gorbatschow, από τη μεριά του, έδωσε εντολή στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας να ετοιμάσει ένα χρονικό πλαίσιο σχετικά με την επιστροφή των γερμανικών εδαφών που βρίσκονταν κάτω από την «προσωρινή» διοίκηση και διαχείριση της Πολωνίας και Ρωσίας. Όμως, προς μεγάλη του έκπληξη, η γερμανική πλευρά, καταπατώντας όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα, επέμεινε να παραμείνουν ως έχουν τα σύνορα με την Πολωνία, τα οποία είχαν οριστεί μετά τον πόλεμο κατά τη διαδικασία του διαμελισμού της ηττημένης Γερμανίας από τους νικητές - συμμάχους. Ο δε Kohl και ο Genscher, στη συνέχεια, παραπλάνησαν το λαό τους ανακοινώνοντας ότι αυτό υπήρξε σοβιετικός όρος και απαίτηση για την πραγματοποίηση της «επανένωσης»! Όπως αυτοί, βέβαια, ψευδώς την παρουσίασαν...

Και εδώ, κατά τους ερευνητές και τα κινήματα πολιτών, ξεκινάει το έτος 1990 η εποχή του Μεγάλου Ψέματος, της Μεγάλης Απάτης που έχει συντελεστεί πρωταρχικά σε βάρος του γερμανικού λαού και σε επέκταση σε βάρος και των άλλων κρατών της Ευρώπης και όχι μόνο.

Με λίγα λόγια, το 1990 έπρεπε:

- να αποκατασταθεί η κυριαρχική δομή της Γερμανίας
- να αποκτήσει τη ελευθερία και την ανεξαρτησία της η χώρα
- να έχουν περατώσει όλοι οι σύμμαχοι την μετά τον πόλεμο κατοχή της
- να συνταχθεί και να επικυρωθεί το καινούριο Σύνταγμα με ίδρυση πραγματικού Συνταγματικού Δικαστηρίου. Αυτό που ονομάζεται έτσι και βρίσκεται στην Καρλσρούη είναι μια «αυταπάτη», αφού δεν υπάρχει παρά μόνο ο Βασικός νόμος που έχει επιβληθεί από τους κατακτητές, με προσωρινή διάρκεια εφαρμογής και καμία επικύρωση απο το γερμανικό λαό, ως όφειλε να είχε γίνει.

Όμως αντί αυτού εξακολουθούν να παραμένουν στο γερμανικό έδαφος 250.000 Αμερικανοί στρατιώτες, π.χ. στη Φρανκφούρτη, στο Ράμμσταϊν, με ό,τι αυτό σημαίνει, δηλαδή την κανονική και παράνομη συνέχιση της στρατιωτικής κατοχής της χώρας και μάλιστα με τη χρηματική επιβάρυνση των ίδιων των Γερμανών! Το κυριότερο όμως είναι ότι και μετά το 1990 εξακολουθεί να είναι απαγορευτικό στο γερμανικό λαό το αυτονόητο δικαίωμα να αποκτήσει με ελεύθερη βούληση το δικό του Καταστατικό Χάρτη.

Αλλά φαίνεται ότι πολλά είχαν προγραμματιστεί και σχεδιαστεί πολύ πριν σε βάρος του γερμανικού λαού και των δικαιωμάτων του, αφού ο ίδιος ο Winston Churchill, σε ραδιοφωνική εκπομπή στις 3.9.1939, είχε τονίσει ότι «Αυτός ο πόλεμος είναι ο πόλεμος της Αγγλίας. Ο στόχος του είναι η καταστροφή της Γερμανίας...Εμπρός στρατιώτες του Χριστού!». Κι ακόμη: «Πρέπει να τους είναι ξεκάθαρο ότι αυτός ο πόλεμος δεν είναι ενάντια στον Χίτλερ ή τον Εθνοσοσιαλισμό αλλά στη δύναμη του γερμανικού λαού

την οποία θα πρέπει να κατακομματιάσουμε, αδιάφορο αν βρίσκεται στα χέρια του Χίτλερ ή κάποιου Ισούιτη παπά».

Ακόμα, ο James Baker, πρώην υπουργός εξωτερικών των Η.Π.Α., σε συνέντευξή του προς το περιοδικό der Spiegel (τ. 13, 1992), είχε αναφέρει τα εξής: «Φτιάξαμε από τον Χίτλερ ένα τέρας, ένα διάβολο. Γι' αυτό δεν μπορούμε να απομακρυνθούμε από αυτό μετά τον πόλεμο. Κινήσαμε τις μάζες εναντίον προσωπικά σε αυτόν τον διάβολο, άρα μετά τον πόλεμο είμαστε υποχρεωμένοι να συνεχίσουμε να παίζουμε αυτό το διαβολικό σενάριο. Θα μας ήταν αδύνατο να πείσουμε τους ανθρώπους μας ότι ο πόλεμος ήταν μόνο ένα οικονομικό προληπτικό μέτρο».

Τέλος, ο αιδεσιμώτατος Ludvig A. Fritsch, Ph.D., D.D. emer. Chicago, το 1948 είχε πει: «Οι Γερμανοί ή είναι άγγελοι ή άγιοι για να έχουν ξεχάσει και συγχωρέσει τις αδικίες αλλά και τις αγριότητες τις οποίες υπέστησαν δύο φορές στα πλαίσια μιας γενιάς, χωρίς καν να έχουν αυτοί προκαλέσει τους συμμάχους. Αν είχαν συμπεριφερθεί έτσι σε εμάς τους Αμερικανούς, είναι βέβαιο ότι η εκδίκηση για τα παθήματά μας δεν θα γνώριζε όρια».

Και φτάνουμε έτσι, μετά τις πολλές διαβουλεύσεις με τις τέσσερις Δυνάμεις, στη Συμφωνία 2+4 της 3^{ης} Οκτωβρίου 1990, της λεγόμενης «επανένωσης». Η ηγεσία της Ανατολικής Γερμανίας δηλώνει έτοιμη να δεχτεί τη «ενσωμάτωσή» της στη Δυτική Επικράτεια, την αναφερόμενη στο άρθρο 23 a.F του Βασικού Νόμου, το οποίο όμως και αυτό είχε ήδη καταργηθεί από την 18.07.1990, όπως και οι δύο προσωρινές οντότητες.

Ερωτούν οι Γερμανοί πολίτες: Πώς είναι δυνατόν τα «εννέα» κρατίδια της ήδη από 18.07.1990 καταργημένης Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας να υιοθετήσουν ένα ήδη καταργημένο άρθρο του Βασικού Νόμου της ήδη

καταργημένης Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, όταν επιπλέον αυτά τα «εννέα» κρατίδια ιδρύθηκαν μόλις στις 14.10.1990 και όταν δεν υπήρχε «νόμιμη» εκπροσώπηση του Deutsches Reich, η οποία θα είχε την επίσημη εξουσιοδότηση να διεκδικήσει τα δικαιώματα ολόκληρου του γερμανικού λαού, των πολιτών της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης δηλαδή και στα νόμιμα σύνορά της του 1933/1937;

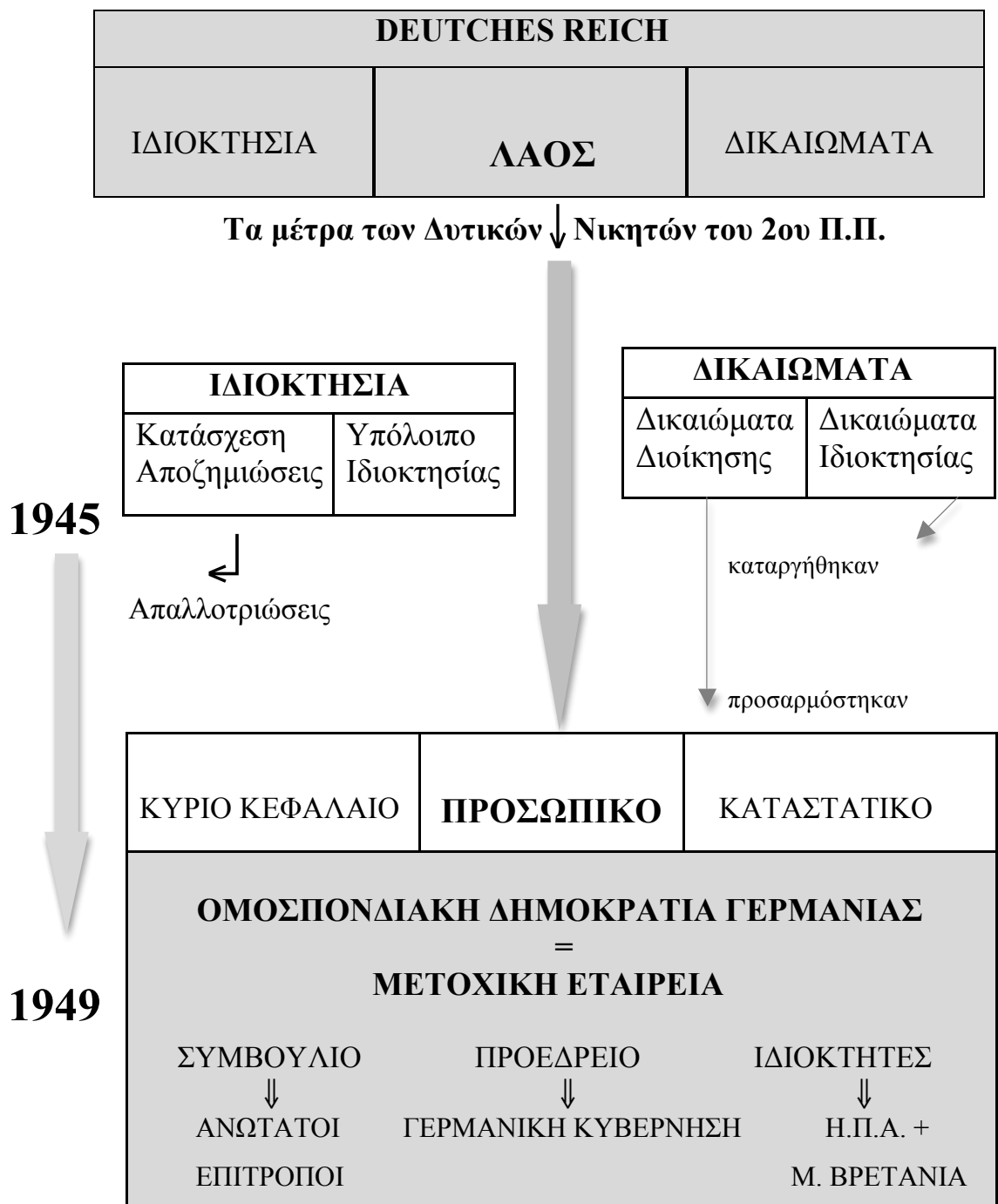
Αυτή, λοιπόν, η ανενεργή και νόμιμα υπάρχουσα Δημοκρατία της Βαϊμάρης αγνοήθηκε παντελώς και ήταν τελείως απύσχα από όλες τις διαπραγματεύσεις που έλαβαν χώρα προς το σκοπό αυτό. Οι δύο «εικονικές» και ήδη καταργημένες οντότητες με τις ήδη καταργημένες κυβερνήσεις τους και μαζί με τις τέσσερις συμμαχικές δυνάμεις (Η.Π.Α., Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία και Σοβιετική Ένωση) «έκλεισαν» μεταξύ τους τη γνωστή Συμφωνία που ακολούθησε.

Έτσι, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, «κρατώντας» το πρώην προσωρινό της όνομα, «προσεταιρίστηκε» με αυτό και την πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας δημιουργώντας μια μεγαλύτερη επικράτεια. Αυτή η καθόλα εμπορική συμφωνία κόστισε δισεκατομμύρια μάρκα στην Ομοσπονδιακή, η οποία τοιουτοτρόπως «αγόρασε» την Ανατολική εξ ονόματος των τριών Δυτικών Δυνάμεων και προς χάριν τους, πληρώνοντας την εξαγορά της στη Σοβιετική Ένωση. Και όπως ήδη αναφέραμε, οι περιοχές ανατολικά της γραμμής των ποταμών Oder - Neisse, χωρίς απόφαση νόμιμης εκπροσώπησης της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, παρέμειναν εκτός των συμφωνιών και ευρίσκονται σε «κατοχή» από την Πολωνία και τη σημερινή Ρωσία. Βλέπουμε, λοιπόν, εδώ μια κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τους συμμάχους, που βέβαια με αυτόν τον τρόπο ακυρώνουν και αφαιρούν κάθε στοιχείο νομιμότητας από όλες τις

συμβάσεις και συμφωνίες που έχουν υπογραφεί έκτοτε μεταξύ της Γερμανίας και άλλων χωρών. Πάντα κατά τους ερευνητές, καθηγητές και κινήματα πολιτών.

Και αφού τοιουτοτρόπως παρακάμθηκε το Διεθνές Δίκαιο και η Διεθνής Νομιμότητα, δεν ήταν φυσικά δυνατή και η υπογραφή Συνθήκης Ειρήνης μεταξύ της Γερμανίας και όλων των χωρών με τις οποίες είχε εμπλακεί σε πολεμικές συρράξεις κατά το 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, αφού απαραίτητη προϋπόθεση θα ήταν η νόμιμη επαναφορά και λειτουργία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Αυτή και μόνο αυτή έχει αυτό το δικαίωμα, μια και η νόμιμη ύπαρξή της συνεχίζεται, ευρισκόμενη φυσικά σε αδράνεια.

Ας παρακολουθήσουμε τώρα τις διαφορές που δημιουργήθηκαν μετά τον 2^ο Π.Π. στις δύο προσωρινές διοικητικές οντότητες της Γερμανίας, σε σχέση με Ιδιοκτησία - Λαό - Δικαιώματα και τα οποία ήταν εξασφαλισμένα παλιότερα με το επίσημο Σύνταγμα της Βαϊμάρης.

Μετά την ίδρυση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας οι σχέσεις ιδιοκτησίας και υποχρεώσεων είχαν καθοριστεί επακριβώς. Είχαν δε απομείνει για το γερμανικό λαό διοικητικά δικαιώματα που όμως χρειαζόνταν την επικύρωση των νικητών.

ΚΥΡΙΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ		
=		
ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ		
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ	ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
↓	↓	↓
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ	Η.Π.Α. + Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

1949

1990

Από 1949 ----- 1990 έχουμε:

Ετήσια κατανομή εσόδων:

1. Αύξηση αποθεματικού Εταιρείας
2. Προώθηση εξαγωγικών πλεονασμάτων προς τους ιδιοκτήτες (Η.Π.Α. + Μ. Βρετανία)
3. Λοιπές προωθήσεις
 - Αναπτυξιακή βοήθεια
 - Πληρωμές στην Ε.Ε.
 - Αποζημιώσεις σε θύματα καταναγκαστικής εργασίας κλπ.

Και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όπως και η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, είχαν ως κύρια υποχρέωση την πληρωμή τεράστιων ποσών (για αποζημιώσεις) σε ομάδες ξένων συμφερόντων.

Από 1949 ----- 1990 έχουμε:

Ετήσια χρήση βιομηχανικών αποτελεσμάτων:

1. Εξαγωγή των αποδόσεων, μετά από απόφαση του ιδιοκτήτη (Σοβιετική Ένωση)
2. Κατανάλωση των επενδύσεων

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟ 1990:
ΛΕΗΛΑΣΙΑ - ΑΠΟΒΙΟΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΣΗ - ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ

Έτσι φτάνουμε στο έτος 1990. Στην πραγματικότητα, όπως και το ίδιο το γερμανικό Υπουργείο Εσωτερικών έχει παραδεχτεί, δεν δημιουργήθηκε ανεξάρτητο - κυρίαρχο κράτος.

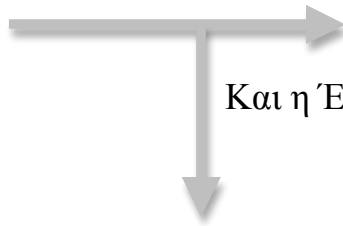
Μέχρι εδώ, λοιπόν, μπορούμε να σημειώσουμε τα εξής σημαντικά:

1. Οι δύο «προσωρινές οντότητες» που δημιούργησαν οι κατακτητές - σύμμαχοι δεν ήταν «κράτη», ως συνέχεια του Deutsches Reich, αλλά Παραγωγικές Εταιρείες, η μία κατά το καπιταλιστικό σύστημα και η άλλη κατά το κομμουνιστικό.
2. Αμέσως μετά τη δημιουργία τους η σχέση «κατακτητού» και υποχρεώσεων «των υπό κατοχή» είχε καθοριστεί με καθαρότητα και ακρίβεια.
3. Και η Ομοσπονδιακή και η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας είχαν την υποχρέωση να πληρώνουν σε διάφορες ομάδες ξένων συμφερόντων μεγάλα ποσά, π.χ. για επανορθώσεις.
4. Η Λαϊκή Δημοκρατία μέσα στο χώρο των άλλων κομμουνιστικών καθεστώτων είχε την 3^η θέση ως προς την ανάπτυξη της βιομηχανίας της και την 11^η ανάμεσα στις άλλες βιομηχανικές χώρες. Πώς βρέθηκε όμως το 1990 σε τέλεια κατάρρευση και τι απέγινε η «λαϊκή» περιουσία της;
5. Όταν ήλθε το 1990 δεν ιδρύθηκε ανεξάρτητο - κυρίαρχο κράτος, πράγμα που έχει μεταξύ άλλων επιβεβαιωθεί και από το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Εσωτερικών ως αποτέλεσμα της «Επανένωσης».

Από το 1990 και μετά η κατάσταση που έχει πλέον δημιουργηθεί στη Γερμανία μπορεί να περιγραφεί ως εξής:

ΚΥΡΙΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ = ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ		
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ↓ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ	ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ↓ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ	ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ↓ Η.Π.Α. + Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

1990

Και η Ένωση; Τι έγινε πραγματικά;

Στην πραγματικότητα υπήρξε μια αγορα-
πωλησία σε σχεδιασμό με τη μεταφορά του →
της κατεστραμμένης «Κοινοπραξίας» της Λαϊκής
Δημοκρατίας της Γερμανίας από τη Μετοχική
Εταιρεία της Ο.Δ.Γ..
(Η «τιμή» 200 δις γερμανικά μάρκα για την
αγορά της Λ.Δ.Γ. και η διάλυση της Ο.Δ.Γ..)

Προσωπικού

ΚΥΡΙΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ	ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ	ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ = ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ		
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ↓ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ	ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ↓ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ	ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ↓ Η.Π.Α. + Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Η ιδιωτική αυτή Εταιρεία ιδρύθηκε μετά τη διάλυση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (= Μετοχικής Εταιρείας) και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας - και σε αντικατάσταση της Μετοχικής Εταιρείας - στις 29 Αυγούστου 1990, με έδρα τη Φρανκφούρτη στο Κρατίδιο της Έσσης. Διευθύνεται από τους κυρίους Carl Heinz Daube και Carsten Lehr με περίπου 350 εργαζόμενους και πεδίο εργασιών σε πολλούς οικονομικούς τομείς με την ενεργή δε, στο όνομά της, Ομοσπονδιακή κυβέρνηση, η οποία εκπροσωπείται από το Υπουργείο των Οικονομικών και τον αρμόδιο υπουργό. Είναι νόμιμη εταιρεία η οποία στην ουσία αντικατέστησε τη διαλυθείσα Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εμφανίζεται δε με αριθμό εγκρίσεως HRB 51411 του Amtsgericht (Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου) της Φρανκφούρτης, όπου είναι και η έδρα της (βλ. www.deutsche-finanzagentur.de).

Με άλλα λόγια, με τη Συμφωνία 2+4 στις 17/18.7.1990 οι δύο κατακτητές, Η.Π.Α. και Σοβιετική Ένωση, διέλυσαν τις δύο προσωρινές οντότητες, όμως δεν επήλθε απολύτως καμία Ένωσή τους. Με την κατάργηση του άρθρου 23 του Βασικού Νόμου εξαλείφθηκε κάθε κρατική κυριαρχική εξουσία και αντί να δημιουργηθεί κράτος, όπως όλοι περίμεναν, ιδρύθηκε η ανωτέρω οικονομική εταιρεία Ε.Π.Ε. η οποία και υιοθέτησε (προς παραπλάνηση;) το όνομα της πριν λίγο διαλυθείσας Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι αυτή η εταιρεία, η οποία διακινεί και διαχειρίζεται τεράστια ποσά είτε από φορολογία πολιτών είτε από άλλες πηγές, φαίνεται να έχει εγγυητική δυνατότητα προς αυτούς τους πολίτες της που φτάνει μόλις τα 25.500 ευρώ!!!...ή τα 50.000 γερμανικά μάρκα (DM) τότε. Και τα τεράστια δάνεια που παίρνει από τις

τράπεζες για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της φαίνεται, λοιπόν, ότι μπορεί και τα παίρνει βάζοντας ως ενέχυρο την ιδιωτική περιουσία των Γερμανών πολιτών, αφού η δημόσια ανήκει πλέον στους κατακτητές της!

Δηλαδή οι Γερμανοί πολίτες πληρώνουν φόρους σε μια ιδιωτική εταιρεία η οποία απέναντί τους δεν έχει καμία απολύτως υποχρέωση;; Και η κυρία Μέρκελ, όπως μας λένε, είναι η υψηλή επόπτρια - διαχειρίστρια αυτής της ιδιωτικής εταιρείας (!....) με το Υπουργείο των Οικονομικών και την ίδια να είναι υπεύθυνοι και υπόλογοι στους κατακτητές και ιδιοκτήτες της χώρας και τα δικά τους συμφέροντα!!! Βέβαια, είναι αυτοί που παρέχουν προστασία, χρήμα, δόξα και καρέκλα..., όπως βέβαια και στους υπόλοιπους συνεργούς και συνεργάτες τους. Όμως με το ανάλογο και πολύ βαρύ τίμημα ενός επικείμενου και πολύ σοβαρού για όλους κινδύνου - όχι μόνο για τους Γερμανούς. Ειδικά τώρα που ο λαός έχει αρχίσει να συνειδητοποιεί τι πραγματικά παίζεται σε βάρος του, αυτός ο κίνδυνος είναι τεράστιος, με αφάνταστα σοβαρές και ανυπολόγιστες συνέπειες. Επώνυμοι και πολύ δραστηριοποιημένοι καθηγητές καλούν τον κόσμο σε κινητοποιήσεις και μιλούν για το φόβο ακόμα και εμφυλίου, αν δεν καταφέρουν να κερδίσουν τη σύνταξη νέου Συντάγματος και να αποφύγουν την προώθηση της αυθαίρετης αναθεώρησης της Συνθήκης της Λισαβόνας με την οριστική πλέον εγκαθίδρυση της στυγνής και βάρβαρης δικτατορίας των Βρυξελλών και την επιστροφή σε μεσαιωνικές συνθήκες ζωής, εργασίας, διαβίωσης, κοινωνικής καταπίεσης και εξαθλίωσης.

Και οι σύμμαχοι; Μα αυτοί είναι οι ιδιοκτήτες, όπως είδαμε, της Γερμανίας. Και είναι αυτοί που φρόντισαν το 1990 να επιβεβαιώσουν και να ανανεώσουν όλα τα «κυριαρχικά δικαιώματά» τους επάνω στη χώρα, το λαό και την οικονομία της: την απόλυτη κατοχή και τον έλεγχο των πάντων

με τη συνενοχή πολιτικών, δικαστών, εισαγγελέων, δικηγόρων, οι οποίοι γνωρίζουν, όπως τεκμηριώνεται και σιωπούν... Όμως σε μία μεγάλη κρίση, ίσως όπως η τωρινή, ποιος θα σταματήσει τις ατελείωτες απαιτήσεις των εχθρών του Deutsches Reich, αφού δεν υπάρχει συνθήκη ειρήνης και η χώρα βρίσκεται σε προσωρινή κατάπαυση πυρός; Και ο κίνδυνος τον οποίο ως εκ τούτου διατρέχει όχι μόνο ο κάθε Γερμανός πολίτης, αλλά και ο κάθε ξένος που θα αποκτήσει την «ανύπαρκτη» γερμανική υπηκοότητα, όταν οι σύμμαχοι - νικητές μπορούν και έχουν κάθε δικαίωμα ανά πάσα στιγμή να «βάλουν χέρι» στην προσωπική περιουσία.

Η ιδιωτικοποίηση του γερμανικού «κράτους» είναι παντού εμφανής, αφού στο μεταξύ άλλοτε «δημόσιες» υπηρεσίες έχουν αλλάξει όνομα, όπως το Γραφείο Εργασίας (Arbeitsamt) που έχει γίνει Jobcenter ή Πρακτορείο ευρέσεως εργασίας (Agentur für Arbeit) ή η μετονομασία του «αιτούντος» σε «πελάτη» (Antragssteller και Kunde αντίστοιχα).

Χαρακτηριστικό είναι το θέμα με την ταυτότητα του Γερμανού πολίτη, όπου αυτή αναφέρεται ως “Personalausweis”, δηλαδή κάτι σαν «πάσο» εισόδου προσωπικού σε μια εταιρεία εδώ στην Bundesrepublik Deutschland GmbH (!!!) και όχι ως κρατικό έγγραφο ταυτότητας προσώπου. Φυσικό επακόλουθο, βέβαια, αφού οι πολίτες θεωρούνται πλέον «προσωπικό» της Εταιρείας... Ή το θέμα της υπηκοότητας που αναγράφεται: γερμανός / deutsch. Αλλά ποιας χώρας είναι πολίτης; Ποιου έθνους; Αφού η χώρα του είναι υπό κατοχή; Αλλά και το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όπως μας λένε, έχει πλέον αλλάξει, αφού όλες οι αγοραπωλησίες, ιδιαίτερα μετά την 18.07.1990, είναι άκυρες σε ολόκληρη τη χώρα; Μετά δε την 21.02.1947 όλες οι εγγραφές / αλλαγές στα υποθηκοφυλακεία είναι δυνατές μόνο μετά από σχετική έγκριση των συμμάχων - κατακτητών...

Αλλά μας λένε ακόμα ότι μετά από την κατάργηση της προσωρινής διοικητικής οντότητας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που είχε τεχνητά δημιουργηθεί μετά τον πόλεμο και περιοριζόταν σε συγκεκριμένα εδαφικά όρια, έχει καταργηθεί και η Γερμανική Τράπεζα (Deutsche Bundesbank) αλλά και ο έλεγχος των οικονομικών από την κυβέρνησή της, γιατί ως τέτοια οντότητα, όπως είπαμε, έχει σταματήσει πλέον να υπάρχει... Και αφού είναι ιδιωτική...

Επιπλέον, όπως μας πληροφορεί ο απόστρατος στρατηγός και πρώην αρχηγός των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών Gerd - Helmut Komossa στο βιβλίο του «Ο Γερμανικός Χάρτης» (Die Deutsche Karte), το οποίο εκδόθηκε το 2007 στην Αυστρία, στους Γερμανούς, μετά τον πόλεμο, επιβλήθηκαν και οι ακόλουθοι σοβαρότατοι περιορισμοί:

1. Ο κάθε καινούριος καγκελάριος έχει υποχρέωση να υπογράψει με τις Η.Π.Α. το λεγόμενο Κάντσλερακτ, ένα απόρρητο έγγραφο το περιεχόμενο του οποίου δεν γνωρίζει κανένας.
2. Οι Η.Π.Α. θα ελέγχουν ολοκληρωτικά όλα τα γερμανικά ΜΜΕ όπως: ραδιόφωνο, τηλεόραση, εφημερίδες, περιοδικά, τυπογραφεία και εκδόσεις και ακόμα το θέατρο, τον κινηματογράφο, τη μουσική, εκπαιδευτικά προγράμματα κλπ. μέχρι το...2099!
3. Όλο το χρυσό απόθεμα θα φυλάσσεται στις Η.Π.Α., στα υπόγεια της FED!

Αμφισβητούνται φυσικά και οι Συνθήκες που έχουν υπογραφεί τουλάχιστον από το 1990 και εξής όπως:

1. Η συνθήκη του Maastricht - Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση - 07.02.1992.
2. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ - 02.10.1997.

3. Η Συνθήκη της Νίκαιας - 26.02.2001.
4. Η Συνθήκη της Λισαβόνας - 13.12.2007.

Ακόμα κάτι ουσιαστικό και πολύ σοβαρό και για την Ελλάδα: αμφισβητείται πλέον ανοιχτά η ένταξη και η συμμετοχή της Γερμανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εφόσον δεν υπάρχει κράτος, άρα δεν υπάρχει και λαός που να ανήκει σε αυτό το κράτος που θα μπορούσαν νόμιμα να έχουν προσχωρήσει! Με επιστολές τους στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τονίζουν ότι ο γερμανικός λαός δεν είναι μέλος αλλά ούτε και σκλάβος της Ευρωπαϊκής Ένωσης! Προχωρούν ακόμα πιο πολύ και θεωρούν όλα τα μέλη της Ε.Ε. εξίσου συνυπεύθυνα, γιατί ενώ γνωρίζουν, όχι μόνο σιωπούν, αλλά ασκούν και βία απέναντι στους Γερμανούς πολίτες τους οποίους εκβιάζουν με οικονομική αφαίμαξη. Θεωρούν δε αυτή την κατάσταση ως εχθρική συμπεριφορά, αφού, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, εξακολουθεί ακόμα να ισχύει η εμπόλεμος κατάσταση απέναντί τους, η κατοχή και η απουσία Συνθήκης Ειρήνης. Ως εκ τούτου θα προχωρήσουν σε απαιτήσεις επιστροφής των παράνομα πληρωθέντων μέχρι τώρα ποσών και απαιτούν ακόμη και το κλείσιμο αυτού του ίδιου του Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Οι Γερμανοί καθηγητές, οι πρωτοβουλίες πολιτών, βουλευτές κομμάτων, νομικοί και οικονομολόγοι μας λένε ακόμα πάρα πολλά για την άνομη κατάσταση που επικρατεί στη χώρα τους. Αγωνίζονται σε πάρα πολλά επίπεδα για ενημέρωση και καθολική αντίσταση των συμπατριωτών τους, οι οποίοι, όπως κι εμείς, ποτέ δεν ενημερώνονται για τόσο σοβαρά θέματα της ίδιας της ύπαρξής τους. Οι στόχοι τους είναι, βέβαια, πολύ βασικά και επείγοντα προβλήματα όπως:

- αναγνώριση του δικαιώματος αντίστασης
- οργάνωση Παν-γερμανικής Πρωτοβουλίας Πολιτών για τη

διεξαγωγή δημοψηφίσματος για τη σύνταξη Συνθήκης Ειρήνης, Συντάγματος και διεκδίκηση του Δικαιώματος Κυριαρχικής Ανεξαρτησίας για τη Γερμανία.

- επαναλειτουργία του Κράτους Δικαίου και της Τάξης
- σύνταξη νόμων και οικονομικών συμφωνιών
- δημιουργία πραγματικής δημοκρατίας, π.χ. με συμμετοχή των πολιτών σε νομικές αποφάσεις
- αντικατάσταση των «επαγγελματιών» - πολιτικών με εθελοντές, υπόλογους και υπεύθυνους των πράξεών τους
- οργάνωση εθνοσυνέλευσης
- δημόσιες υπηρεσίες, αγαθά όπως ηλεκτρικό, νερό, επικοινωνίες σε ευθύνη της τοπικής αυτοδιοίκησης
- αυτάρκεια παραγωγής
- αντικατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων με υπόλογους συνεργάτες
- αλλαγή του καθεστώτος των Ε.Π.Ε. ή Εταιρείες Μετόχων σε Κοινωνίες Πολιτών
- οργάνωση ενός απλού και δίκαιου φορολογικού συστήματος
- επαναφορά των κυρίαρχων ανθρωπίνων δικαιωμάτων
- καμία συμμετοχή του γερμανικού στρατού σε πολέμους εκτός Γερμανίας κατά διαταγή των Η.Π.Α., NATO κλπ.

Και βέβαια, εντατικοποίηση της αντίστασης στη δομή, τις αποφάσεις και τη μαφιοποίηση των Βρυξελλών, την οικονομική εξαθλίωση και τις συνθήκες μεσαιωνικής σκλαβιάς σε όλους τους τομείς. Τη διάλυση των κρατών, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας των λαών και την κατάσχεση ακόμα και της ιδιωτικής. Τις συμβάσεις και συνθήκες που υπογράφονται εκεί, εν αγνοία και απουσία του λαού τους. Την επερχόμενη με πολύ βιαστικά βήματα αναθεώρηση της Συνθήκης της Λισαβόνας που θα επιφέρει την οριστική ολοκλήρωση της διάλυσης της χώρας τους, την

εξάλειψη κάθε ελπίδας πλέον για ειρηνική διεκδίκηση όλων των πιο πάνω αναφερόμενων στόχων τους, την εγκαθίδρυση στυγνής και απάνθρωπης ευρωπαϊκής δικτατορίας. Το μεγάλο κίνδυνο της ισλαμοποίησης της Γερμανίας αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης. Την ποινή θανάτου που σχεδιάζεται να περιληφθεί σε αυτή τη Συνθήκη και την αντίδρασή τους στο ευρώ, στο οποίο πολλοί είχαν εναντιωθεί και καταφύγει στη δικαιοσύνη (την ελεγχόμενη και ανύπαρκτη και εκεί για τέτοια θέματα, όπως καταλαβαίνουμε από αυτά που μας παραθέτουν). Γιατί και αυτοί, όπως και εμείς, γνωρίζουν ότι με το κοινό νόμισμα χάσαμε ένα τεράστιο κυριαρχικό όπλο και δικαίωμα εξάσκησης οικονομικής πολιτικής, το οποίο το παραδώσαμε μαζί με τις τύχες των λαών μας σε εγκληματικά χέρια αδίστακτων τοκογλύφων, που δεν διστάζουν να αποφασίζουν την ολική μας εξόντωση, συμφωνώντας και εγκρίνοντας χωρίς δισταγμό μέτρα που οδηγούν σε εξαφάνιση τους λαούς και τους πολιτισμούς τους, τη φύση και την υγεία μας. Για παράδειγμα, εάν αφήσουμε να εφαρμοστεί στην πράξη ο ήδη εγκεκριμένος κώδικας διατροφής (Codex Alimentarius), σε συνδυασμό με τους αεροψεκασμούς (chemtrails) και το HAARP αλλά και μαζί με όλα τα υπόλοιπα χημικά και δηλητήρια. Πρέπει το συντομότερο οι λαοί να τα απαγορεύσουν, πριν να είναι πολύ αργά. Και άλλα πολλά βέβαια τους απασχολούν, όπως και εμάς άλλωστε.

Και ερχόμαστε τώρα στον επίλογο αυτής της προσπάθειας να κατανοήσουμε την κατάσταση που επικρατεί στη Γερμανία, γιατί πιστεύουμε ότι ο βασικός ρόλος που παίζει στα ευρωπαϊκά πράγματα και αυτή τη στιγμή στα θέματα της πατρίδας μας, η «ατμομηχανή» της Ευρώπης, όπως συνηθίζουν να ονομάζουν τη Γερμανία, πρέπει να μελετηθεί στις πραγματικές του διαστάσεις και βέβαια και από τη σκοπιά αυτής της ιδιαίτερης και πολύ σοβαρής πλευράς που εν πολλοίς αγνοείται σε εμάς εδώ, είτε ηθελημένα είτε όχι.

Γιατί, βέβαια, είναι τεράστιες οι ευθύνες της πολιτικής αλλά και της πνευματικής μας ηγεσίας να συνάπτουν ευρωπαϊκές συμφωνίες και συμβάσεις που μας δένουν χειροπόδαρα σε ένα σαθρό, παράνομο και εγκληματικό οικοδόμημα που στην ουσία δεν υπάρχει. Που απλά μια μαφιόζικη παρέα ψυχοπαθών αρπακτικών τοκογλύφων και των συνεργατών τους έχει σχεδιάσει και προωθεί άλλοτε με «ευχολόγια» - συνθήκες, άλλοτε με διαφθορά και διάβρωση, με τρομοκρατία και εκβιασμούς και κάθε κόλπο ψυχολογικού πολέμου, με συνεχή ψέματα και απάτες, κρυμμένοι πίσω από τα παντελόνια της δήθεν παντοδύναμης αρχηγίνας κας Μέρκελ και τον κίνδυνο του δήθεν 4^{ου} Ράιχ που αυτή προωθεί... Αυτής της αρχηγίνας, μιας από τις «εκλεκτές» των γνωστών λεσχών και επιπλέον επιστήθιας φίλης χήρας κληρονόμου του μεγαλύτερου συγκροτήματος της ευρωπαϊκής ηπείρου, με σπουδαία think tanks δημιουργίας κεντρικής πολιτικής σε όλα τα βασικά θέματα της ζωής (οικονομικά, διαχείριση φόρων και προσωπικών δεδομένων, παιδεία, υγεία, μετανάστευση, πολιτισμό, ιστορία κλπ.). Και που κάποια δικά μας τέτοια «εαυγή» ιδρύματα ίσως είναι καθαρά παραρτήματα ενός τέτοιου κεντρικού, καθώς μοιάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους στα προγράμματα, το περιεχόμενο, το στόχο, την εφαρμογή, το κοινό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα... Μήπως ακόμα πρέπει να αρχίσουμε να ερευνούμε γιατί μας ανάγκασαν να υιοθετήσουμε τον Καλλικράτη;... Να συσχετίσουμε το τι συνέβη στην πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, όταν οι «σοφοί» της Treuhand παρέλαβαν στα χέρια τους την τύχη της χώρας και των 17 εκατομμυρίων ανθρώπων της και τι τραγικό επακολούθησε;...

Με βεβαιότητα θα συμβεί και σε εμάς εδώ το ίδιο, με την ανάλογη Εύρηκα, αφού η συνταγή είναι η ίδια, αν ενωμένοι δεν απαγορεύσουμε άμεσα την είσοδο σε αυτόν τον κύριο που ήλθε να μας πάρει το σπίτι

μας... Μήπως κάποιος θα πρέπει να τον περάσει πρώτα από το Σπήλαιο των Πετραλώνων να προσκυνήσει τον πρόγονό μας, τον Αρχάνθρωπο και να του εξηγήσει ότι ο τόπος αυτός ανήκει μόνο σε εμάς εδώ τους αυτόχθονες και όσα κόλπα, εκφοβισμούς και τρομοκρατίες κι αν δοκιμάσει αυτός και η κομπανία του, το ελληνικό φως θα έλθει στιγμή που θα τον τυφλώσει και τότε δεν θα βλέπει ούτε καν την πόρτα διαφυγής και σωτηρίας του; Η θεία δίκη θα τον περιμένει μαζί με τους υπόλοιπους στη γωνία του δρόμου... Κι ας του κάνουμε και μια περιοδεία όχι μόνο στο Δίστομο και τα Καλάβρυτα αλλά και τις εκατοντάδες υπόλοιπα μαρτυρικά χωριά κι ας του δώσουμε να καταλάβει ότι μαζί μας το βρώμικο παιχνίδι τους έχει τελειώσει.

Άρα μπορούμε να καταλήξουμε στην αρχική μας θέση, ότι στις Βρυξέλλες κυρίως πρέπει να αναζητηθεί το 4ο Ράιχ, τα εκτελεστικά όργανα των τραπεζιτών - αφεντικών τους. Το “επιτυχημένο”, όπως ίσως έχουν πιστέψει οι ευφυείς πρωτεργάτες του, παράδειγμα της Γερμανίας τους ενθαρρύνει να θέλουν να προχωρούν με τα πιο βάρβαρα μέσα στην επέκταση κι εφαρμογή του παντού στην Ευρώπη. Αρχικά με διευθυντικό κέντρο το άντρο των Βρυξελλών και κατόπιν στην ολοκλήρωση του παγκόσμιου πειράματος, μεταμορφώνοντας τα κυρίαρχα κράτη σε Ε.Π.Ε. και τις ενώσεις αυτών (όπως αποδεικνύεται η Ε.Ε.) σε μετοχικές εταιρείες. Εξ ου και η μεταμόρφωση της Ελλάδας. Αρχικά ξεκινάμε με την απελευθέρωση της αγοράς ακινήτων για τους Ευρωπαίους “συμπατριώτες” μας, την ελεύθερη μετακίνηση /εγκατάσταση /εργασία. Το ίδιο σιγά - σιγά συμβαίνει με τους πάντες. Μετά διαιρούμε τη χώρα σε (σχεδόν) ανεξάρτητες περιφέρειες με γραμματείς - διαχειριστές - εκτελεστές συμφερόντων, μετά έρχονται οι Ε.Ο.Ζ. των πάσης φύσεως πολυεθνικών και πλέον η Ελλάδα θα υποθηκεύει στους δανειστές της όχι μόνο τη δημόσια περιουσία της αλλά και το βίος όλων των πολιτών -

υπηκόων - υπαλλήλων και σκλάβων της. Δυστυχώς, είναι πλέον πολύ ορατός και ευδιάκριτος ο δρόμος που ακολουθείται και για εμάς...

Η ύβρις, όμως, η τρομοκρατία, το οικονομικό στραγγάλισμα και η πάσης φύσεως βία που χρησιμοποιείται για να μας καθυποτάξει και εξαφανίσει πρέπει να μας οπλίσει με δύναμη και κουράγιο, με πειθαρχία και ενότητα και σαν μια γροθιά, όπως μόνο εμείς ξέρουμε και έχουμε αποδείξει σε πάμπολλες ανάλογες στιγμές στην ιστορική μας διαδρομή, να ακυρώσουμε τα βρωμερά και ύπουλα σχέδιά τους και να καταφέρουμε επιτέλους την πραγματική απελευθέρωση της πατρίδας μας από τα φαρμακερά φίδια που μας πνίγουν.

Σαν επίλογο νομίζω ότι θα πρέπει εμείς σαν λαός και για τη δική μας ασφάλεια και προστασία να σκεφτούμε σοβαρά και με σύγκληση Εθνοσυνέλευσης να ενημερώσουμε τον ελληνικό λαό και στη συνέχεια:

1. Να απαιτήσουμε ως Ελλάδα την υπογραφή Συνθήκης Ειρήνης με τη Γερμανία. Αυτό θα ανοίξει πιο εύκολα ίσως και το θέμα των αποζημιώσεων, αφού αυτή τη στιγμή πώς είναι νομικά δυνατό η Ε.Π.Ε. Γερμανία να αναγνωρίζει τέτοια χρέη;
2. Να διακηρύξουμε την εναντίωσή μας στην Ε.Ε. και να προχωρήσουμε στην άμεση έξοδό μας από αυτή. Πώς είναι δυνατόν και πώς μπορεί να είναι έγκυρη ως ένωση κρατών από τη μια και από την άλλη να έχεις μια Γερμανία η οποία δεν υπάρχει ως κράτος; Ο δε λαός του να μην ανήκει σε αυτό, αφού δεν υπάρχει, συνεπώς πώς έχει αυτό το μάρφωμα ενσωματωθεί στην Ε.Ε.; Και αν η Γερμανία, ειδικά με τη σχεδιαζόμενη αναθεώρηση της Συνθήκης της Λισαβόνας και την περαιτέρω μεταφορά αρμοδιοτήτων και

δικαιωμάτων σε αυτή, πρόκειται να χάσει και την τελευταία της ελπίδα να αποκτήσει Σύνταγμα με την ελεύθερη βούληση των πολιτών της, το ελληνικό πείραμα τι μας λέει; Γιατί, βέβαια, εμείς που έχουμε προσχωρήσει ως κυρίαρχο κράτος στην Ε.Ε. με νόμιμο Σύνταγμα, αν η μεταμόρφωση αυτής της περιέργης συνένωσης προϋποθέτει τη διάλυση και μετατροπή των κρατών σε ανάλογες Ε.Π.Ε. τύπου Γερμανίας, πώς εμείς δεχόμαστε να μας αναγκάζουν και να μας εκβιάζουν να τα απαρνηθούμε προς χάριν τους; Αλλά έτσι, νομίζω, γίνεται πιο κατανοητή η βιασύνη τους να μας μεταλλάξουν το γρηγορότερο, μια και η επίσπευση της αναθεώρησης της Λισαβόνας είναι ήδη προ των πυλών, πριν οι λαοί συνειδητοποιήσουν τι τους ετοιμάζουν.

3. Να προχωρήσουμε στην καταγγελία και ακύρωση όλων των συμβάσεων με την Ε.Ε. - Μάαστριχτ, Νίκαιας, Παρισίων, Λισαβόνας, Δουβλίνου. Συμβάσεις που ανοίξαν τον ύπουλο δρόμο προς την απώλεια της εθνικής μας κυριαρχίας και τη σημερινή τόσο επικίνδυνη κατάσταση που έχουμε βρεθεί, όπως π.χ. της αγοράς ακινήτων, θέτοντας αυστηρούς περιορισμούς και απαγόρευση πλέον της πώλησης σε μη Έλληνες υπηκόους αλλά και της οποιασδήποτε μεταβίβασης από και προς ξένους υπηκόους, στην περίπτωση που έχουν ήδη στην κατοχή τους ελληνικά ακίνητα. Στα οποία, βέβαια, θα μπορούν να κατοικούν μέχρι το θάνατό τους, όμως μετά θα επιστρέφουν είτε στον αρχικό τους Έλληνα κάτοχο είτε στο δημόσιο, εάν αυτός δεν υπάρχει πλέον. Αλλά και του σοβαρότατου προβλήματος του βίαιου και εξαιρετικά επιθετικά σχεδιασμένου εποικισμού και της ισλαμοποίησης της χώρας μας.

4. Πρέπει πάραυτα να αφαιρέσουμε κάθε νομιμοποίηση από τους πολιτικούς μας: τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρωθυπουργό, τα μέλη της κυβέρνησης και των κομμάτων, τους ευρωβουλευτές. Πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, πρέπει όλοι να γνώριζαν, όταν υπέγραφαν με τις Βρυξέλλες, σε τι περιπέτειες οδηγούσαν την πατρίδα μας. Αλλά ακόμα κι αν δεν είχαν καταλάβει τίποτα, ακόμα και τότε είναι εξίσου υπόλογοι, υπεύθυνοι και επικίνδυνοι, γιατί πλέον είναι φανερό ότι τους χρυσοπληρώνουμε για να μας κοροϊδεύουν και να μας ξεπουλάνε, να μας εξευτελίζουν και να μας προδίδουν, αντί να μελετούν, να ερευνούν και να μας ενημερώνουν και όλοι μαζί να αποφασίζουμε για την τύχη μας και την τύχη της πατρίδας μας και των παιδιών μας, συνειδητά και υπεύθυνα. Και βέβαια δεν είναι δυνατόν ακόμα και να συζητάμε για εκλογές, χωρίς προηγουμένως να έχουμε προχωρήσει σε συμφωνία μεταξύ μας για το πώς θα απαγορεύσουμε την εκ νέου είσοδο όλων αυτών των δοσίλογων και προδοτών στο Κοινοβούλιο και την αυστηρή τιμωρία που τους πρέπει, αν επιθυμούμε μια διόρθωση της πορείας προς τον γκρεμό και την καταστροφή που μας οδηγούν αυτοί οι ανελήετοι και ξεπουλημένοι τύποι.

5. Όλοι μαζί οι Έλληνες, οι εντός της χώρας και οι της διασποράς, να συνταχτούμε με σοβαρότητα και ενωμένοι σε αυτόν τον πόλεμο του αφανισμού μας, με παράδειγμα την αφάνταστη γενναιότητα και αυτοθυσία των προγόνων μας σε παλαιότερες ανάλογες περιπτώσεις που είχε κινδυνεύσει η πατρίδα. Και να θυμόμαστε ότι Εφιάλτες, προδότες και δοσίλογους πάντα έβγαζε αυτός ο τόπος. Έβγαζε όμως και βγάζει ακόμα διαμάντια αφάνταστα ανώτερης ποιότητας, που κάθε φορά μας έβγαζαν με το κεφάλι ψηλά και περήφανα από τους κινδύνους που μας έπνιγαν. Και αυτά τα διαμάντια είναι πολύ

περισσότερα στη σημερινή εποχή μας. Να είμαστε, λοιπόν, πιο αισιόδοξοι ότι και πάλι την κατάλληλη στιγμή θα μεγαλοουργήσουν. Και η στιγμή αυτή φτάνει... Και αυτά τα παιδιά της Ελλάδας πρέπει να τα στηρίξουμε, να τα εμπιστευτούμε και μαζί να προχωρήσουμε στην κάθαρση μιας ακόμα ελληνικής τραγωδίας που ήλθε, όπως γίνεται πάντα, μετά από κεραυνούς και θύελλες. Φέρνει μαζί όμως το καινούριο και την ελπίδα. Πρέπει να μας θυμήσουν και να θυμήσουμε στους εντός του Κοινοβουλίου ότι εμείς είμαστε ο κυρίαρχος λαός, όπως λέει το Σύνταγμά μας και το θεμέλιο του πολιτεύματός μας είναι η λαϊκή κυριαρχία. Και ακόμη, να θυμηθούμε ότι όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται όπως το Σύνταγμα ορίζει. Και επειδή αυτοί οι εντός όλα αυτά τα παραβλέπουν και τα υποτιμούν, προβαίνοντας σε σφετερισμό της λαϊκής κυριαρχίας και των εξουσιών που απορρέουν από αυτή, να τους θυμίσουμε, λοιπόν, ότι η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία. Και εμείς όλοι, αυτό το δικαίωμα και την υποχρέωσή μας, θα τα βάλουμε σε εφαρμογή.

Τώρα, στο τέλος αυτής της μικρής μελέτης, σκέφτομαι τι ερωτήσεις θα πρέπει να απευθύνουμε στην «αρχηγό» της επιχείρησης διάλυσης της Ελλάδας, τους «υπαρχηγούς» της κκ. Σόιμπλε, Βέστερβελε, Ράιχενμπαχ και Σία. Αλλά και το κεντρικό μαφιόζικο κονκλάβιο της Ε.Ε. με τα δικά του άνομα και βρώμικα σχέδια κρυμμένα πίσω από τη δήθεν σιδηρά αρχηγίνα του Βερολίνου. Μια άσημη, άχρωμη, ψυχρή και αδίστακτη κυρία, που δεν διστάζει να εκτελεί εντολές των φιλικών της κέντρων, συγκροτημάτων και λεσχών σε βάρος ακόμη και της ίδιας της πατρίδας

της και του λαού της. Και βέβαια, ας αναρωτιόμαστε, όταν στρώνουμε τα κόκκινα χαλιά στους «υψηλούς» φιλοξενούμενούς μας, αν μας έρχονται ως εκπρόσωποι μιας ανύπαρκτης χώρας που ψευδώς και παραπλανητικώς την ονομάζουν Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ή της υπαρκτής Ε.Π.Ε. με το ίδιο όνομα και έδρα την Φρανκφούρτη... Και αν θέλουμε να μας καταντήσουν και εμάς έτσι... Την Ελλάδα, μωρέ, μια Ε.Π.Ε., το συνειδητοποιούμε;

Βέβαια, με όσα λίγα παραθέσαμε, συλλογιζόμαστε την κίτρινη προπαγάνδα που οργιάζει και από τη γερμανική και από την ελληνική πλευρά και θέλει να παίξει τους δύο λαούς, τον ένα εναντίον του άλλου. Το μισητό και πολύ νωπό στη μνήμη μας παρελθόν της ναζιστικής Γερμανίας, η σημερινή άνομη κατάσταση που ισχύει εκεί, ο άγαρμος και κακός ρόλος που παίζει η αρχηγίνα τους στοιχειοθετούν και δικαιώνουν πράγματι την εμφάνιση ενός 4^{ου} Ράιχ με έδρα το Βερολίνο; Σκεφτήκαμε μήπως γι' αυτό επίτηδες μας αφήνουν να εκτονώνουμε την οργή και τον θυμό μας πάνω τους, αφού αυτό το 4^ο Ράιχ δεν μπορεί παρά να έχει ως κέντρο του τις Βρυξέλλες, εκεί όπου η αδίστακτη τοκογλυφική μαφία και τα μεγάλα συγκροτήματα ανενόχλητοι προετοιμάζουν την πιο στυγνή και βάρβαρη δικτατορία που ονειρεύονται για ολόκληρη την Ευρώπη; Και βολεύει πράγματι το μένος και την οργή γι' αυτό το 4^ο Ράιχ να τα προσλαμβάνει σε αυτό το στάδιο η Γερμανία, για να μπορούν ανενόχλητοι να προετοιμάζονται.

Ας καταλήξουμε, όμως, ότι όλα αυτά και το τι θα κάνουμε μαζί τους θα πρέπει να τα αποφασίσουμε όλοι μαζί. Όπως και όλοι μαζί ν'αποφασίσουμε για το πώς θα διεκδικήσουμε τα αυτονόητα ανθρώπινα δικαιώματά μας. Έστω και σε αυτό το ελεγχόμενο και κουτσό Διεθνές Δικαστήριο που έχει ταχθεί να τα προστατεύει. Ίσως και αυτό, ποιος ξέρει,

μπροστά στην αποφασιστικότητα των αφυπνισμένων λαών να συνειδητοποιήσει ότι για το καλό τους πλέον δεν τους παίρνει τίποτα άλλο από το να συνταχτούν και αυτοί μαζί μας.

Αθήνα, 18.1.2012

Βενετία Κάντζια

* Με ευγνωμοσύνη στους αγαπημένους φίλους Αναστασία και Γιάννη για την πολύτιμη συνεργασία τους.

ΠΗΓΕΣ

1. Holger Fröhner, *Die Jahrhundertlüge*, Initiative für Demokratie und Rechtsstaatlichkeit,
<http://www.xn--jahrhundertlge-rsb.de/images/stories/buch> .
2. Das Deutsche Reich auf der Grundlage der Weimarer Verfassung,
Hintergrund,
<http://www.deutsches-reich-heute.de/html/index2.php> .
3. Prof. Dr. Dr. Dr. h.c. Klaus Sojka: Rechtsanwalt, *Die BRD ist kein Staat*,
<http://hintergruende2012.blogspot.com/2011/05/sojka.html> .
4. Horst Zaborowski, *Okt 02 2011 EU = neuzeitlicher Völkermord*,
<http://www.bgd1.com/> .
5. Staatsrecht der Bundesrepublik Deutschland, *Vertrag über die abschließende Regelung in Bezug auf Deutschland Zwei-plus-Vier-Vertrag*,
http://www.bpb.de/wissen/TOGO9Z,0,Vertrag_%Fcber_die_abschli

[e%0Dfende_Regelung_in_Bezug_auf_Deutschland.html](#) .

6. Claus Petersen, *Willenserklärung: Anspruch auf das*,
<http://derhonigmannsagt.wordpress.com/2011/06/17/claus-petersen-willenserklärung> .
7. Staat 2tes Deutsches Reich - ARCHIV - *a. wissenswertes aus Verschiedenen Texten und Schriften*,
<http://www.deutsches-reich.com/Archiv.pdf> ,
b.21 Punkte zur tatsächlichen Situation in Deutchland ,
<http://www.deutsches-reich.com/21%20PUNKTE%Neu.pdf> .
8. INAUGURALADRESSE: Information Service Deutsches Reich Berlin, den 2004 XII 06, *Warum hat Deutschland keinen Friedensvertrag*,
<http://www.wemepes.ch/pdf/Inauguraladresse.pdf> .
9. Horst Koch, *Aufklärung - Schreckliche Ernte - Die Alliierten Gegen Deutschland*,
http://www.horst-koch.de/joomla_new/content/view/404/449 .
10. *Die verbotene Wahrheit*,
<http://64.90.56.97/BUECHER/Die%20verbotene%20Wahrheit.pdf>
11. Winston Churchill bestimmte schon 1946, dass es ein Vereinigte Staaten von Europa geben wird!,
<http://deinweckruf.wordpress.com/2011/08/19/winston-churchill-bestimmte-schon-1946-dass-es-ein-vereinigte-staaten-von-europa-geben-wird> .
12. Gerhard Schröder, *Wir müssen üben, auf nationale Souveränität zu verzichten*,
<http://deinweckruf.wordpress.com/2012/01/17/gerhard-schroder-wir-mussen-ub-en-auf-nationale-souveranitat-zu-verzichten> .
13. Hannes Stein, *Globalisierung Herrschaft und der Abbau von Nationalstaaten sind betörende Visionen für die Zukunft*,

<http://deinweckruf.wordpress.com/2011/08/11/hannes-stein-globalisierung-us-herrschaft-und-abbau-von-nationalstaaten-sind-betorende-visionen-fur-die-zukunft> .

14. Daniel Neun, *Wie prognostiziert: Vosskuhle redet über Volksabstimmung, «neues Grundgesetz», «europäischer Bundesstaat»,*

<http://www.radio-utopie.de/2011/11/06/wie-prognostiziert-vosskuhle-redet-uber-volksabstimmung-neues-grundgesetz-europaicher-bundesstaat> .

15. Wikipedia, *Deutsche Finanzagentur,*

http://de.wikipedia.org/wiki/Deutsche_Finanzagentur .

16. *Wessen Feind, wessen Freud?, DIE FEINDSTAATEN - LISTE,*

<http://principality-of-sealand.eu/pdf/unfeidstaaten.pdf> .

17. Dokumente 1, *Bekanntmachung der Vereinbarung vom 27./28. September 1990 zu dem Vertrag über die Beziehungen zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Drei Mächten,*

<http://www.google.de/#sclient=psy-ab&hl=de&source=hp&q=DOKUMENTE+1++HOFFNUNG-DEUTSHLAND:DE> .

18. Dokumente 2, *Vertrag zur Regelung aus Krieg und Besatzung entstandener Fragen,*

<http://www.hoffnung-deutschland.de/politik/Dokumente/doku2html>

19. Ermächtigungsgesetz,

<http://de.wikipedia.org/wiki/Erm%C3%A4chtigungsgesetz> .

20. Das Deutsche Reich auf der Grundlage der Weimarer Republik,

<http://www.deutsches-reich-heute.de/html/index2.php> .

21. Die sofortige Auflösung des BRD-GmbH-Verwaltungs-Konstruktes Demokratie und Staat,

<http://demokratie.enquetebeteiligung.de/proposal/1111->

[Die_sofortige_Aufl%C3%B6sung_des_BRDGmbHVerwa](#) .

22. Bund der Recht - Schaffenden, *Für Wahrheit und Recht(s)staatlichkeit im heutigen Deutschland*,
<http://rsv.daten-web.de/Treuhand.html> .
23. DEUTSHLAND: *Wir wollen nicht Besetzte sein*, DER SPIEGEL:
Das Deutsche Nachrichten - Magazin, Nr.51/1988,
<http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-13531676.html> .
24. Spina: DIE BRD IST NICHT SOUVERÄN - *Alles, wasein BRD - Bürger besitzt, kann auch heute noch von den Alliierten Beschlagnahmt werden*,
[http://www.rsv.daten-web.de/Germanien/Die BRD ist nicht souveraeen 10.5.2007.pdf](http://www.rsv.daten-web.de/Germanien/Die_BRD_ist_nicht_souveraen_10.5.2007.pdf)
25. Prof. Dr. Eberhard Hamer, *Wie souverän ist Europa?*, Zeitfragen
Redaktion und Verlag Nr.4 vom 25.1.2010,
[http://www.swg-hamburg.de/Archiv/Beitrage_aus_der_Rubrik -
Poli/Wie_souveran_ist_Europa.pdf](http://www.swg-hamburg.de/Archiv/Beitrage_aus_der_Rubrik_-_Poli/Wie_souveran_ist_Europa.pdf) .
26. Alternative Report, THE EUROPE OF DEMOKRACIES, CONV
851/03 (ANNEX III),
[http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/03/cv00/cv00851.en03.p
df](http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/03/cv00/cv00851.en03.pdf) ,
[http://register.consilium.europa.eu/pdf/de/03/cv00/cv00851.de03.p
df](http://register.consilium.europa.eu/pdf/de/03/cv00/cv00851.de03.pdf) .
27. Bruno Bandulet, BEDINGT SOUVERÄN, *Chancen einen deutschen Und europäischen Aussenpolitik*,
<http://www.danubia-muenchen.de/Upload/up/bandulet.pdf> .
28. Die BRD GmbH, *STAAT ohne LAND - LAND ohne VERFASSUNG - VOLK ohne STAAT*,
<http://zeit-der-wahrheit.blogspot.com/p/brd-gmbh.html> .
29. Fälschungen deutsche Geschichte, *Die BRD ist kein Staat*,

Abhandlung Prof. Dr. Dr. Dr. h.c. Klaus Sojka,

<http://deutschelobby.com/> .

30. Birgit Fazekas, *Strafantrag und Strafanzeige und Internationale Schadenersatzklage an den Internationalen Strafgerichtshof Den HAAG*,

http://www.gpg-monteverdi.de/Klage/Klage_Sachpluederung .

31. Generalstab - Verteidigungsministerium der Russischen Federation, *Brief an Frau Birgit Fazekas*, AZ.232/16 v.14.05.2010 - Ex.Nr.3,

<http://www.deutsche-seite.com/deusei/html/themenblatt13.html> .

32. Aus der EDITION NEMESIS 2000, *BRD - Politiker lehnten deutsche Wiedervereinigung ab*,

http://www.deutsches-reich.com/BDR_Politiker_2007.07.16.pdf .

33. Thomas Patzlaff, *Die BRD ein Souveräner Staat?*, Der runder Tisch Berlin,

<http://www.der-runde-tisch-berlin.info/brdsouveraenerstaat.htm> .

34. Walburga Th. Huesken, *Die Geschichte der aufgelösten BRD/DDR*,

http://unglaublichkeiten.com/unglaublichkeiten/htmlphp2/u2_0871GmbH.html .

35. Internationaler Gerichtshof Den Haag: *Ist die BRD ein Staat oder nicht?* 59 Antworten zu IG - Den Haag,

<http://staseve.wordpress.com/2011/08/31/internationaler-gerichtshof-den-haag-ist-die-bundesrepublik-deutschland-ein-staat-oder-nicht/> .

36. Internationaler Strafgerichtshof richtet eigene Abteilung für die Klagen und Anzeigen der Arbeitsgemeinschaft Staatlicher Selbstverwaltungen(StaSeVe) ein,

<http://derhonigmannsagr.wordpress.com/2011/12/15/internationale>

[r-straenger-gerichtshof-richtet-eigene-abteilung-fuer-die-klagen-und-anzeigen-der-arbeitsgemeinschaft-staatlicher-selbstverwaltungen-staatsve-ein/](#) .

37. *Die Rechtslage in Deutschland*, Bürger Initiative für Wahrheit für Deutschland,

<http://www.wahrheitfuerdeutschland.info/deutschland/rechtslage/index.html> .

38. Bundesrepublik Deutschland - Finanzagentur GmbH, *Terms of Business*,

<http://www.deutsche-finanzagentur.de/en/foot-navigation/terms-of-business/> .

39. Christin Zenker, *Die Alliierten und die Teilung Deutschlands*,

http://www.sn.schule.de/~gym-zschopau/files/ge_ge00.PDF .

40. *Ist Widerstand legal? Der kalte Staatstreich und seine Rechtsfolgen*,

<http://www.korrktheiten.com/2011/04/01/ist-widerstand-legal-art-20-abs>.

41. Oliver Janich, *Doppeschlag der Bilderberger gegen Souveränität der*, <http://kopp-online.com/drucken.html?id=6039> .

42. Rechtliche Hinweise für Staatsbürger Deutsches Reich, *Gesetze der vermeintlichen BRD jetzt ohne Geltungsbereich Also endgültig UNGÜLTIG*,

http://rsv.daten-web.de//Germanien/RECHTLICHE_HINWEISE_FUER_STAAT_SBUERGER , V4.pd.

43. BRD=Bürokraten + Raubritter - Diktatur???,

<http://www.slidefinder.net/b/brd/brd-dr/19686034> .

44. Christopher Bollyn, *Germany Still In Juridicial Limbo*,

<http://www.rense.com/general69/germany.hm> .

45. C. C. M. Warren M. A., *Home Education - STRANGE GOINGS-ON*, Sweden, Germany, the EU & Home Education,
<http://freesweden.net/strange.html> .
46. Current Concerns, Vol. IV, Nr. 17, September 2009, *The Lisbon Treaty Allows Killing of People by the State*,
<http://www.voltairenet.org/The-Lisbon-Treaty-Allows-Killing> .
47. Gerard Menuhin, *Der BRD - Schwindel*,
<http://brd-schwindel.org/deutschland-besetztes-land/> .
48. Andreas Claus, *BRD - GmbH - EUROPA*,
<http://www.youtube.com/watch?v=u97p3GViXNk>
49. Deutschland besteht weiterhin in den Grenzen von 1937,
<http://www.youtube.com/watch?v=se2LTic2vdc&feature=47> ,
Artikel 146, Grundgesetz,
<http://www.youtube.com/watch?v=dOK2Ek-WWwY&feature=related> .
50. BRD GmbH - Siegmund Gabriel, SPD,
 - a. Wir haben keine Bundesregierung,
<http://www.youtube.com/watch?v=-SjJBRIq4z8&feature=related>
 - b. BRD - GmbH und das Deutsche Reich,
<http://www.youtube.com/watch?v=Cb7rKN-Wa6I&feature=related> .
51. Deutschland hat keinen Friedensvertrag!,
http://www.youtube.com/watch?v=KPy2UrQrh_I&feature=related
52. Deutschland hat keinen Friedensvertrag,
<http://www.youtube.com/watch?v=Aewe1KVa88E&feature=related>
53. Deutschland hat keine richtige Regierung,
<http://www.youtube.com/watch?v=pvPb-os0WKc&feature=related> .
54. Dominik Storr, Rechtsanwalt, *Die Mär von der gesamtdeutschen*

Verfassung (Artikel 146 Grundgesetz), Artikel 146 Grundgesetz lautet,

<http://www.buergeranwalt.com/2006/04/18/die-mar-von-der-gesamtdeutschen-verfassung-artikel-146-grundgesetz> .

55. Prof. Dr. Karl Albrecht Schachtschneider,

a. Ein Staat ohne Legitimation,

b. Vertrag von Lissabon - Der Marsch in die EU-Diktatur,

<http://www.kaschachtschneider.de/> ,

(βλ. και youtube).

56. John Lanta, *Das Ende der Euro-Illusionen* - Interview mit Prof. Dr. Wilhelm Hankel,

<http://info.kopp-verlag.de/hintergruende/europa/john-lanta/das-ende-der-euro-illusionen-interview-mit-prof-dr-wilhelm-hankel.ht>

http://www.youtube.com/watch?v=KPy2UrQrh_I&feature=related

57. Lupo Cattivo: μεγάλη σειρά από ιστορικά - πολιτικά άρθρα,

<http://lupocattivoblog.wordpress.com/> .

58. Maria Lourdes, <http://lourdes.blog.wordpress.com/> .

59. Kopp - Verlag, de.

60. Dr. Udo Ulfkotte, de.

61. Contact Magazin.de (Berlin).

62. Schall und <http://rauch.blogspot.com/> .

63. Blog von Mattin.

